

A – Činnost Soudu prvního stupně v roce 2007

Autor: předseda Marc Jaeger

Rok 2007 byl pro Soud prvního stupně Evropských společenství rokem změn a rokem přechodu. Ke sboru se na začátku roku připojili dva noví členové, T. Čipev a V. Ciucă, v důsledku rozšíření Evropské unie o Bulharskou republiku a Rumunsko. V září roku 2007 předseda B. Vesterdorf, který byl členem Soudu od jeho vytvoření v roce 1989 a byl předsedou téměř deset let, ukončil výkon své funkce a byl nahrazen S. Frimodt Nielsenem. Současně skončilo funkční období soudcům R. García-Valdecasas y Fernándezovi, který byl rovněž členem soudu od jeho vzniku, J. Pirrungovi a H. Legalovi, kteří byli nahrazeni S. Soldevila FRAGOSEM, A. Dittrichem a L. Truchotem. Konečně, Soud v tomto novém složení zvolil M. Jaegera jako svého nového předsedu.

Krom toho Soud vydal první rozhodnutí jako soud příslušný v oblasti kasačních opravných prostředků proti rozhodnutím soudních komor vytvořených podle čl. 220 druhého pododstavce ES a článku 225a ES, které byly zavedeny Smlouvou z Nice. Přes svůj název je tak Soud prvního stupně příslušný k projednání kasačních opravných prostředků podaných proti rozhodnutím Soudu pro veřejnou službu Evropské unie, za podmínek stanovených v člancích 9 až 13 přílohy I statutu Soudního dvora. Tato nová oblast soudní agendy byla zatím přidělena senátu vytvořenému *ad hoc*, kterým je kasační senát složený z předsedy Soudu a čtyř předsedů senátu podle systému rotace.

Uplynulý rok se vyznačoval vyhlášením dvou rozsudků velkým senátem Soudu ve věcech Microsoft v. Komise¹ a API v. Komise². Projednávání těchto věcí, a zejména první uvedené věci, vyžadovalo od třinácti členů tohoto kolegia posouzení složitých a citlivých hospodářských a právních otázek.

Ze statistického hlediska bylo během tohoto roku předloženo 522 věcí, což představuje významný nárůst ve srovnání s rokem 2006 (432 věcí). Naproti tomu se počet vyřízených věcí snížil (397 oproti 436 v roce 2006). Nicméně je třeba uvést, že se počet věcí vyřízených vydáním rozsudku zvýšil (247 oproti 227 v roce 2006), stejně tak jako počet vyřízených návrhů na předběžná opatření (41 oproti 24 v roce 2006). Kromě skutečnosti, že byly významné zdroje věnovány projednávání věci Microsoft v. Komise, a skutečnosti, že se – oproti předchozím rokům – nevyskytovaly velké skupiny totožných nebo spojených věcí, vyplývá snížení počtu vyřízených věcí z toho, že se žaloby předložené Soudu obecně vyznačují neustálým nárůstem složitosti a rozmanitosti. To nemění nic na skutečnosti, že vzhledem k této nerovnováze mezi předloženými a vyřízenými věcmi počet projednávaných věcí vzrostl, což přináší riziko prodloužení délky řízení.

Soud, vědom si této situace, zahájil proces hlubšího zamyšlení nad svým fungováním a nad svými pracovními postupy za účelem zvýšení své efektivity. V rámci tohoto procesu se již ukázalo nezbytným změnit uspořádání Soudu tak, aby bylo zejména lépe využito zvýšení

¹ Rozsudek Soudu ze dne 17. září 2007, T-201/04.

² Rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, T-36/04.

počtu jeho členů. Ode dne 25. září 2007 tak Soud sestává z osmi senátů zasedajících v počtu tří soudců nebo, pokud to odůvodňuje význam věci, v počtu pěti soudců (rozšířené kolegium).

Následující popis vývoje činnosti Soudu má za cíl podat obraz – který je nutně selektivní – o bohatosti judikatury a složitosti otázek, které byly Soudu předloženy k rozhodnutí.

I. Soudní agenda v oblasti přezkumu legality

Přípustnost žalob podaných na základě článků 230 ES a 232 ES

1. Akty, proti kterým lze podat žalobu

Akty, proti kterým lze podat žalobu na neplatnost ve smyslu článku 230 ES, jsou opatření vyvolávající právně závazné účinky, kterými jsou dotčeny zájmy žalobce tím, že mění podstatným způsobem jeho právní postavení³.

V rozsudku *Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals v. Komise*⁴ Soud rozhodl, že v případě, že se podnik dovolává důvěrnosti sdělení mezi advokáty a klienty, aby zabránil zajištění listiny, vyvolává rozhodnutí, kterým Komise tuto žádost zamítá, ve vztahu k uvedenému podniku právní účinky, a představuje tedy napadnutelný akt. Toto rozhodnutí totiž dotyčným podniku odnímá možnost ochrany stanovené právem Společenství, a stává se tak rozhodnutím konečným a nezávislým na následném rozhodnutí, kterým by mohla být zjištěna existence porušení pravidel hospodářské soutěže. Mimoto Soud rozhodl, že v případě, že Komise bez přijetí formálního rozhodnutí zajistí listinu, kterou dotyčný podnik označí za důvěrnou, zahrnuje nutně tento materiální akt konkludentně učiněné rozhodnutí, proti kterému musí být možné podat žalobu na neplatnost.

Naproti tomu v usnesení *Vodafone España a Vodafone Group v. Komise*⁵ Soud odmítl jako nepřijatelnou žalobu podanou proti dopisu obsahujícímu připomínku zaslanému Komisi, podle čl. 7 odst. 3 směrnice 2002/21⁶, španělskému regulačnímu orgánu na základě jeho oznámení návrhu opatření týkajících se podniků, které mají společné dominantní postavení na španělském trhu mobilních komunikací. Soud odmítl jakoukoliv obdobu s řízením použitelným v oblasti státních podpor a kontroly spojování podniků. Měl totiž za to, že uvedený dopis vzešel z konzultačního, a nikoliv z povolovacího postupu, vzhledem zejména k tomu, že nezahájení fáze podrobného přezkumu dotyčného opatření ze strany Komise nelze klást na roveň schválení oznámeného návrhu opatření.

³ Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, *IBM v. Komise*, 60/81, Recueil, s. 2639.

⁴ Rozsudek Soudu ze dne 17. září 2007, [T-125/03](#) a [T-253/03](#).

⁵ Usnesení Soudu ze dne 12. prosince 2007, [T-109/06](#).

⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 33; Zvl. vyd. 13/29, s. 349).

Ve věci, ve které byl vydán rozsudek *Nizozemsko v. Komise*⁷, nizozemská vláda Komisi na základě čl. 95 odst. 4 ES žádala, aby zaujala stanovisko k otázce rozsahu působnosti směrnice. V tomto ohledu měl Soud za to, že čl. 95 odst. 4 ES nemůže být základem žádosti členského státu směřující k tomu, aby Komise rozhodla o rozsahu harmonizace provedené směrnicí Společenství nebo o slučitelnosti vnitrostátní právní úpravy s takovou směrnicí. Vzhledem k tomu, že podle téhož ustanovení přísluší rozhodnutí o provedení oznámení za účelem získání výjimečného povolení výlučně dotčenému členskému státu a že mimoto žádné ustanovení směrnice nepřiznává Komisi pravomoc rozhodovat o jejím výkladu, představuje zaujetí stanoviska uvedeného orgánu k působnosti dotčeného harmonizačního opatření pouze názor, který není pro příslušné vnitrostátní orgány závazný a proti kterému nelze podat žalobu.

V usnesení *Commune de Champagne a další v. Rada a Komise*⁸ Soud prohlásil za nepřijatelnou žalobu, kterou se švýcarské fyzické a právnické osoby domáhaly prohlášení neplatnosti rozhodnutí Rady o schválení mezinárodní dohody mezi Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o obchodu se zemědělskými produkty. Soud zdůrazňuje, že jednostranný akt Společenství nemůže zakládat práva a povinnosti mimo území Společenství vymezené v článku 299 ES. Pouze mezinárodní smlouva, proti které nelze podat žalobu, zakládá právní účinky na švýcarském území za podmínek vlastních právnímu řádu tohoto státu, jakmile je ratifikována v souladu s jeho platnými postupy. Napadené rozhodnutí tak nezakládá žádné právní účinky na švýcarském území, a nemůže tedy měnit právní postavení žalobců na tomto území.

Konečně, ve věci, ve které byl vydán rozsudek *Itálie v. Komise*⁹, se Italská republika domáhala prohlášení neplatnosti dopisu Komise, který ukládal předběžné poskytnutí určitých informací jako podmínku pro vyhovění určitým žádostem o platby, které Italská republika podala v rámci strukturálních fondů Společenství. Soud rozhodl, že Italská republika svým argumentem, podle kterého jí dotčený dopis uložil sankci spočívající v neprovedení požadovaných plateb až do té doby, dokud nebudou uvedené informace obdrženy, v podstatě vytýká stav nečinnosti udržovaný Komisí. Přitom, pokud byla tato nečinnost protiprávní z důvodu rozporu s ustanoveními upravujícími strukturální fondy, měla ji Italská republika napadnout podáním žaloby pro nečinnost podle článku 232 ES, a nikoliv žalobou na neplatnost.

2. Aktivní legitimace – Osobní dotčení

Podle ustálené judikatury mohou jiné fyzické nebo právnické osoby než adresáti rozhodnutí pouze tehdy tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pokud je toto rozhodnutí zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje

⁷ Rozsudek Soudu ze dne 8. listopadu 2007, T-234/04.

⁸ Usnesení Soudu ze dne 3. července 2007, T-212/02.

⁹ Rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2007, T-308/05.

vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát takového rozhodnutí¹⁰.

V usnesení *Galileo Lebensmittel v. Komise*¹¹ Soud rozhodl, že aby bylo možno uznat existenci aktivní legitimace žalobce, musí být skutečnost, že náleží k omezené skupině, spojena s povinností zvláštní ochrany uvedené skupiny ze strany Komise. Konkrétně je rozhodným prvkem pro určení jednotlivců, kteří jsou obecně závazným právním aktem osobně dotčeni, zvláštní ochrana, kterou jim poskytuje právo Společenství.

Věc *Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia*¹², v jejímž rámci se žalobkyně domáhala zrušení ustanovení nařízení, které omezovalo právo používat název „Tocai friulano“, poskytla Soudu možnost vyjasnit, za jakých okolností se může aktivní legitimace žalobce opírat o zásady stanovené v rozsudku Soudního dvora *Codorniu v. Rada*¹³. Soud rozhodl, že v projednávaném případě žalobkyni na rozdíl od podniku *Codorniu* nebylo obecně závazným právním aktem zabráněno používat označení náležející do práv duševního vlastnictví, které si zaregistrovala a které používala obvyklým způsobem během dlouhého období před přijetím sporného aktu. Název „Tocai friulano“ totiž není zeměpisným označením jako takovým, náležejícím k právům duševního vlastnictví, a požívajícím z tohoto důvodu ochrany.

Soud rovněž upřesnil, že obecný zájem, který může mít region, coby subjekt příslušný pro hospodářské a sociální záležitosti na svém území, na dosažení příznivého výsledku pro hospodářskou prosperitu tohoto území, nestačí k tomu, aby byl tento region považován za osobně dotčený. Navíc, výsady vydávat zákonné a podzákonné právní předpisy, kterými může být eventuálně nadána i jiná právnícká osoba veřejného práva členského státu než stát, nejsou takové povahy, aby zakládaly osobní zájem této osoby na zrušení ustanovení práva Společenství bez účinků na rozsah jejich pravomocí, neboť v zásadě tyto výsady nejsou vykonávány ve vlastním zájmu osoby, která je jimi nadána.

Konečně, ve věci, ve které byl vydán rozsudek *Alrosa v. Komise*¹⁴, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí, kterým Komise prohlásila za závazné závazky přijaté společností *De Beers*, podnikem v dominantním postavení, spočívající v omezení a následném ukončení jejich nákupů surových diamantů u žalobkyně. Soud, který bez návrhu přezkoumal přípustnost žaloby, rozhodl, že je žalobkyně tímto rozhodnutím dotčena osobně v rozsahu, v němž bylo toto rozhodnutí přijato v řízení, kterého se žalobkyně rozhodujícím způsobem účastnila, směřuje k ukončení obchodního vztahu, který žalobkyně dlouhodobě udržuje s *De Beers*, a může podstatně ovlivnit její soutěžní postavení na trhu dodávek a produkce surových diamantů.

¹⁰ Rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1963, *Plaumann v. Komise*, 25/62, Recueil, s. 199, s. 223.

¹¹ Usnesení Soudu ze dne 28. srpna 2007, [T-46/06](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-483/07 P).

¹² Usnesení Soudu ze dne 12. března 2007, *Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia v. Komise*, [T-417/04](#).

¹³ Rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 1994, C-309/89, Recueil, s. I-1853.

¹⁴ Rozsudek Soudu ze dne 11. července 2007, [T-170/06](#).

3. Právní zájem na podání žaloby

Ve věci, ve které byl vydán rozsudek *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise*¹⁵, žalobkyně napadla rozhodnutí úředníka pro slyšení Komise, kterým se zamítá její žádost o důvěrné nakládání s určitými pasážemi rozhodnutí Komise (dále jen „rozhodnutí o peroxidech“), které obsahovalo zmínky o roli žalobkyně v rámci řady kartelových dohod na některých trzích s organickými peroxidy. Jelikož však bylo stíhání žalobkyně promlčeno, nezmínila Komise ve výroku rozhodnutí o peroxidech účast tohoto podniku na uvedeném protiprávním jednání. Soud zamítl námitku Komise, podle níž žalobkyně, která rozhodnutí o peroxidech nenapadla, nemá právní zájem na podání žaloby proti rozhodnutí úředníka pro slyšení. Naopak rozhodl, že zrušení posledně uvedeného rozhodnutí by mohlo žalobkyni přinést výhodu v tom, že by Komise musela zohlednit její oprávněný zájem, aby dotčené údaje nebyly zpřístupněny. Krom toho pouhá okolnost, že ke zveřejnění uvedených údajů již došlo, nezabývá žalobkyni právního zájmu na podání žaloby vzhledem k tomu, že jejich trvalé zpřístupnění na internetové stránce Komise i nadále ohrožuje dobrou pověst žalobkyně, což zakládá vzniklý a trvajícím zájem.

Ve věci, ve které byl vydán rozsudek *Ufex a další v. Komise*¹⁶, žalobkyně napadly rozhodnutí Komise zamítající jejich stížnost. Jejich zájem na podání žaloby byl zpochybněn v tom smyslu, že podle vedlejších účastnic, které do řízení vstoupily na podporu Komise, by Komise ani v případě zrušení napadeného aktu nemohla zjistit existenci uváděného porušení práva, jelikož by nepřiměřená délka celého správního řízení představovala zásah do práva na obhajobu uvedených účastnic řízení. V tomto ohledu Soud rozhodl, že zájem na podání žaloby žalobce, jenž podal žalobu na neplatnost proti rozhodnutí Komise, jímž se zamítá stížnost, kterou podal za účelem oznámení jednání, jež může představovat zneužití dominantního postavení, mu může být upřen pouze za mimořádných okolností, zejména v případě, že lze s jistotou prokázat, že Komise nemohla přijmout rozhodnutí, kterým by zjistila existenci protiprávního jednání přičitatelného podniku v dominantním postavení, jenž byl obviněn.

4. Přípustnost v oblasti státních podpor

a) Pojem „zúčastněná strana“

Vícero rozhodnutí přijatých v roce 2007 umožnilo Soudu upřesnit použití judikatury¹⁷, podle níž je zúčastněná strana ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES za účelem ochrany svých procesních práv aktivně legitimována k podání žaloby na neplatnost rozhodnutí přijatého na základě předběžné fáze přezkoumání podpor uvedené v čl. 88 odst. 3 ES.

¹⁵ Rozsudek Soudu ze dne 12. října 2007, T-474/04.

¹⁶ Rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, T-60/05.

¹⁷ Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. prosince 2005, *Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, C-78/03 P, Sb. rozh. s. I-10737.

Usnesením *SID v. Komise*¹⁸ Soud odmítl přiznat postavení zúčastněné strany odborové organizaci námořníků, která podala stížnost ohledně určitých daňových opatření použitelných ve vztahu k námořníkům zaměstnaným na lodích zapsaných v dánském mezinárodním rejstříku. Ani odborová organizace, ani její členové totiž nebyli soutěžiteli osob, které měly z dotčených opatření prospěch. Ačkoliv mohou subjekty zastupující zaměstnance podniku, který je příjemcem podpory, předložit Komisi jako zúčastněné strany svá vyjádření k otázkám sociální povahy, nemění to nic na tom, že případné sociální aspekty v projednávané věci vyplývají ze zavedení uvedeného rejstříku, a nikoliv ze sporných daňových opatření, která byla jako jediná předmětem přezkumu Komise za účelem posouzení jejich slučitelnosti se společným trhem. Sociální aspekty týkající se uvedeného rejstříku tedy s napadeným rozhodnutím souvisely pouze nepřímo.

V rozsudku *Fachvereinigung Minerafaserindustrie v. Komise*¹⁹ Soud poté, co určil, že členové žalobce jsou zúčastněnými stranami, které jsou aktivně legitimovány k obraně svých procesních práv, a že žalobce skutečně uplatnil žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že Komise měla zahájit formální vyšetřovací řízení stanovené v čl. 88 odst. 2 ES z důvodu, že čelila vážným obtížím při posuzování slučitelnosti podpory se společným trhem, prohlásil žalobu za přípustnou a dodal, že i kdyby byly dodatečně uplatněné žalobní důvody ve věci samé samy o sobě nepřípustné, musí být uplatněné argumenty přesto přezkoumány za účelem posouzení, zda Komise skutečně čelila vážným obtížím.

Stejná problematika v rámci žaloby pro nečinnost podle článku 232 ES byla předmětem věci *Asklepios Kliniken*²⁰, ve které německá společnost specializovaná v oblasti řízení soukromých nemocnic podala žalobu směřující k určení, že se Komise dopustila protiprávní nečinnosti tím, že nezaujala stanovisko ke stížnosti poukazující na existenci státních podpor údajně poskytnutých německými orgány veřejnoprávním nemocnicím. Soud připomněl, že články 230 ES a 232 ES jsou výrazem jednoho a téhož prostředku právní ochrany. V důsledku toho, stejně jako čl. 230 čtvrtý pododstavec ES umožňuje jednotlivcům podat žalobu na neplatnost proti aktu Společenství, který se jich bezprostředně a osobně dotýká, otevírá jim rovněž čl. 232 třetí pododstavec ES možnost podat žalobu pro nečinnost proti orgánu, který nepřijal akt, jenž by se jich dotýkal stejným způsobem²¹.

b) Režimy podpor

Ve věci *Salvat père & fils a další v. Komise*²² Komise přijala rozhodnutí, kterým kvalifikovala některá opatření přijatá francouzskými orgány k financování odvětvového režimu podpor vinařům produkujícím víno nižší kvality jako státní podpory neslučitelné se společným

¹⁸ Usnesení Soudu ze dne 23. dubna 2007, [T-30/03](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-319/07 P).

¹⁹ Rozsudek Soudu ze dne 20. září 2007, [T-375/03](#).

²⁰ Rozsudek Soudu ze dne 11. července 2007, *Asklepios Kliniken v. Komise*, [T-167/04](#).

²¹ Rozsudek Soudního dvora ze dne 18. listopadu 1970, *Chevalley v. Komise*, 15/70, Recueil, s. 975, a rozsudek Soudu ze dne 10. května 2006, *Air One v. Komise*, [T-395/04](#), Sb. rozh. s. II-1343.

²² Rozsudek Soudu ze dne 20. září 2007, [T-136/05](#). K této otázce viz rovněž rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, *Itálie a Brandt Italia v. Komise*, [T-239/04](#) a [T-323/04](#).

trhem. Francouzské republiky tak nařídila, aby ve vztahu k jejich příjemcům podnikla kroky k navrácení těchto protiprávně vyplacených podpor.

Na základě judikatury Soudního dvora, podle které je tímto rozhodnutím osobně dotčen skutečný příjemce konkrétní podpory přiznané v rámci obecného režimu, jejíž navrácení rozhodnutí Komise nařizuje²³, Soud uvedl, že okolnost, že napadené rozhodnutí neuvádí podniky, které byly příjemci dotčených podpor, že se použije na objektivně určené situace a že zakládá právní účinky vůči obecně a abstraktně určené kategorii osob, nevede k nepřipustnosti žaloby. Soud naopak uvedl, že se poskytnuté částky u jednotlivých podniků liší, a že jsou tedy individualizovány na základě charakteristických rysů, které jsou jim vlastní, a konstatoval, že jedna z žalobkyň má postavení skutečného příjemce konkrétní podpory, jež byla poskytnuta v rámci dotčeného odvětvového režimu podpor a jejíž navrácení Komise nařídila. V důsledku toho je tato žalobkyně bezprostředně a osobně dotčena touto částí napadeného rozhodnutí.

5. Soudní agenda v oblasti povolenek na emise skleníkových plynů

Rok 2007 se vyznačoval novou soudní agendou týkající se žalob podaných jednotlivci proti aktům přijatým Komisí a určeným členskými státy v rámci režimu obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů zavedeného směrnicí 2003/87²⁴. Uvedená směrnice vytváří systém obchodování s povolenkami na podporu snižování takových emisí, které musí být předmětem přidělení povolenek opravňujících provozovatele, kteří jsou jejich majiteli, aby vypouštěli určité množství emisí skleníkových plynů, přičemž tyto povolenky jsou přidělovány v souladu s národními alokačními plány (dále jen „NAP“) oznámenými Komisí.

Žádná z žalob podaných podniky, kterým byly povolenky přiděleny, proti rozhodnutím Komise nebyla posouzena jako přípustná, a to z různých důvodů podle druhu napadeného rozhodnutí.

a) Rozhodnutí o nevznesení námitek k oznámenému NAP

Po provedení doslovného, systematického a teleologického výkladu směrnice 2003/87 Soud v usnesení *EnBW Energie Baden-Württemberg v. Komise*²⁵ rozhodl, že uvedená směrnice Komisi svěřuje pouze omezenou pravomoc zamítnutí, přičemž jí dokonce umožňuje vzdát se výkonu této pravomoci, jelikož se při neexistenci výslovných námitek ze strany Komise ve lhůtě stanovené směrnicí oznámený NAP stává konečným a může být členskými státy uskutečňován. Soud na tomto základě dospěl k závěru, že v případě, že

²³ Rozsudek Soudního dvora ze dne 19. října 2000, *Itálie a Sardegna Lines v. Komise*, C-15/98 a C-105/99, Recueil, s. I-8855.

²⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, s. 32; Zvl. vyd. 15/07, s. 631).

²⁵ Usnesení Soudu ze dne 30. dubna 2007, [T-387/04](#).

rozhodnutí obsahuje výslovné přijetí určitých částí NAP, nemůže být toto rozhodnutí považováno za povolení NAP v jeho celku, a to ani mlčky učiněné, takže žalobkyně nemá zájem na podání žaloby proti ostatním částem NAP²⁶.

Na základě obdobného sledu úvah Soud v usnesení *US Steel Košice v. Komise*²⁷ rozhodl, že rozhodnutí Komise, ve kterém není vznesena žádná námitka proti slovenskému NAP, nemělo za důsledek přiznání povolení, které by zakládalo práva, jelikož z povahy věci vyplývá, že slovenská opatření takové povolení nevyžadují. Za těchto okolností nemůže napadené rozhodnutí zakládat závazné právní účinky, které by se mohly dotýkat zájmů žalobkyně, a nepředstavuje tedy akt, proti kterému lze podat žalobu.

Konečně, v usnesení *Cemex UK Cement v. Komise*²⁸ Soud z důvodu nedostatku osobního dotčení rozhodl o nepřipustnosti žaloby směřující ke zrušení rozhodnutí Komise, která nevznesla žádné námitky, pokud jde o přidělení povolenek prostřednictvím NAP v jednotlivém případě, které žalobkyně považovala za nedostatečné a v rozporu se směrnicí, jelikož pouze Spojené království je zodpovědné za provedení NAP, jakož i za přidělení konkrétního množství povolenek jednotlivým zařízením.

b) Rozhodnutí o neslučitelnosti NAP

V usnesení *Fels-Werke a další v. Komise*²⁹ měl Soud za to, že žalobkyně nebyly osobně dotčeny rozhodnutím Komise, kterým se prohlašuje za neslučitelnou metoda přidělování povolenek podporující nová zařízení zavedená předchozím NAP. Toto rozhodnutí se totiž dotýká žalobkyň stejným způsobem jako všech ostatních provozovatelů zařízení, kteří se nacházejí v téže situaci. Pouhá existence práva vyplývajícího z německého režimu vztahujícího se na předcházející alokační období, potenciálně zpochybněná daným rozhodnutím, nemůže individualizovat nositele uvedeného práva, pokud je totéž právo za použití obecného a abstraktního pravidla přiznáno velkému počtu objektivně určených provozovatelů.

Předmětem věci *US Steel Košice v. Komise*³⁰ byla neplatnost rozhodnutí Komise, kterým se prohlašují některé části slovenského NAP pro období 2008–2012 za neslučitelné se

²⁶ Je třeba poznamenat, že tentýž německý NAP na období 2005–2007 byl předmětem rozsudku Soudem ze dne 7. listopadu 2007, *Německo v. Komise*, T-374/04. Tímto rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí Komise z důvodu nesprávného právního posouzení v rozsahu, v němž toto rozhodnutí prohlásilo možnost dodatečných úprav stanovenou v NAP, která německým orgánům umožňovala snížit množství povolenek přidělených danému zařízení a převést tyto odejmuté povolenky do rezervy, pokud provozovatel vyměnil staré zařízení za nové, jehož výrobní kapacita byla nižší, za neslučitelnou se směrnicí 2003/87. Soud zdůraznil, že žádné ustanovení směrnice 2003/87 nezakazuje následnou změnu množství jednotlivě přidělovaných povolenek, jelikož členský stát při opravách spočívajících ve snížení množství vydaných povolenek disponuje určitým rozhodovacím prostorem.

²⁷ Usnesení Soudu ze dne 1. října 2007, T-489/04.

²⁸ Usnesení Soudu ze dne 6. listopadu 2007, T-13/07.

²⁹ Usnesení Soudu ze dne 11. září 2007, T-28/07 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-503/07 P).

³⁰ Usnesení Soudu ze dne 1. října 2007, T-27/07 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-6/08 P).

směrnici 2003/87³¹ a požaduje se snížení celkového stanoveného množství povolenek. Soud měl za to, že ani uvedená směrnice, ani napadené rozhodnutí nevede k automatickému rozdělení celkového množství povolenek mezi jednotlivá zařízení, které by se provádělo podle určených procentních podílů povolenek přidělených žalobkyni a jiným zařízením. Žalobkyně tak není bezprostředně dotčena napadeným rozhodnutím, jelikož by případné snížení množství jí vydaných povolenek vyplývalo z výkonu volného uvážení slovenskou vládou, která není povinna snížit množství povolenek vydané žalobkyni, ale je pouze povinna nepřekročit horní hranici celkového množství povolenek, které má přidělit.

Konečně, v usnesení *Drax Power a další v. Komise*³² Soud rozhodl, že rozhodnutí Komise, kterým se zamítá návrh předložený Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku na změnu jeho předběžného NAP za účelem zvýšení konečného celkového množství povolenek, které má přidělit, se žalobkyně nedotýkalo bezprostředně.

Pravidla hospodářské soutěže použitelná na podniky

1. Přínos v oblasti článku 81 ES

a) Použití čl. 81 odst. 3 ES

Soud, který projednával otázku legality rozhodnutí o výjimce přijatého podle nařízení č. 17³³ a ukládajícího povinnosti osobě, které je výjimka udělena, v rozsudku *Duales System Deutschland v. Komise*³⁴ rozhodl, že účinkem závazku nabídnutého podnikem v rámci správního řízení v reakci na obavy uvedené Komisí je upřesnit obsah dohod oznámených za účelem získání negativního atestu nebo rozhodnutí o výjimce podle článku 81 ES tím, že tento podnik Komisi oznamuje, jakým způsobem se zamýšlí chovat v budoucnosti. Komise tedy právem přijala své rozhodnutí s přihlédnutím k uvedenému závazku a není věcí Soudu, aby přezkoumával jeho legalitu s ohledem na prvek, jehož se podnik vzdal ve správním řízení.

Mimoto Soud konstatoval, že v případě, že zařízení ve vlastnictví smluvních partnerů podniku, jež představuje zásadní část poptávky, pro soutěžitele tohoto podniku nemají dostatek kapacity, může Komise uvedenému podniku jako závazek, který je podmínkou pro udělení výjimky, uložit sdílené využívání uvedených zařízení mezi ním a jeho soutěžiteli, jelikož bez takového zařízení by tito soutěžitelé byli zbaveni jakékoli skutečné možnosti vstoupit na dotčený trh a udržet se na něm.

³¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, s. 32; Zvl. vyd. 15/07, s. 631).

³² Usnesení Soudu ze dne 25. června 2007, [T-130/06](#).

³³ Nařízení Rady ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3).

³⁴ Rozsudek Soudu ze dne 24. května 2007, [T-289/01](#).

b) Jednotné protiprávní jednání

Soud v rozsudku *BASF a UCB v. Komise*³⁵ upřesnil, že pojem „jediný cíl“, kterým se vyznačuje jednotné a pokračující protiprávní jednání, nelze vymezit obecným odkazem na narušení hospodářské soutěže na trhu dotčeného výrobku, neboť ovlivnění hospodářské soutěže je podstatným prvkem jakéhokoli chování spadajícího do působnosti článku 81 ES. V případě takové definice pojmu „jediný cíl“ by existovalo riziko, že tato definice částečně zbaví pojem „jednotné a pokračující protiprávní jednání“ jeho smyslu v rozsahu, v jakém by měla za následek, že vícero jednání zakázaných článkem 81 ES týkajících se daného hospodářského odvětví by muselo být systematicky kvalifikováno jako skutečnosti naplňující znaky jednotného protiprávního jednání.

Pokud jde o sporné kartelové dohody, konstatoval Soud, že celosvětové a evropské dohody nebyly použity souběžně, že sledovaly rozdílné cíle dosahované rozdílnými způsoby a že Komise neprokázala úmysl evropských výrobců připojit se k celosvětovým dohodám za účelem pozdějšího rozdělení trhu Evropského hospodářského prostoru. Proto představují celosvětové a evropské dohody dvě různá protiprávní jednání. Vzhledem k tomu, že protiprávní jednání spočívající v účasti na celosvětové dohodě bylo promlčené, zrušil Soud napadené rozhodnutí v části, ve které ukládalo žalobkyním pokutu z důvodu jejich účasti na posledně uvedené kartelové dohodě.

c) Pokuty

Z rozsudku *Prym a Prym Consumer v. Komise*³⁶ vyplývá, že povinnost vymezit relevantní trh v rozhodnutí vydaném podle článku 81 ES Komisi vzniká pouze tehdy, pokud bez tohoto vymezení není možné určit, zda může kartelová dohoda ovlivnit obchod mezi členskými státy a zda má protisoutěžní cíl nebo účinek. Pokud dohoda sleduje cíl rozdělení výrobních trhů a zeměpisného trhu, nemá Komise povinnost vymezit trh v rámci použití článku 81 ES. Nicméně, jelikož se výrok rozhodnutí neomezuje pouze na zjištění protiprávního jednání, ale ukládá rovněž pokutu, jsou skutková zjištění týkající se dotčeného trhu relevantní. Podle pokynů o metodě stanovování pokut³⁷ je totiž při hodnocení závažnosti protiprávního jednání třeba brát v úvahu jeho skutečný dopad na trh, pokud jej lze změřit, jakož i skutečnou hospodářskou možnost původců protiprávního jednání způsobit významnou škodu jiným hospodářským subjektům. Posouzení těchto okolností přitom vyžaduje určit velikost trhů a tržních podílů, které dotyčné podniky mají.

Jelikož však mělo protiprávní jednání za cíl rozdělení výrobních trhů a zeměpisného trhu, jehož povaha je pokyny kvalifikována jako „velmi závažná“, měl Soud za to, že nedostatek odůvodnění v souvislosti s vymezením trhu nemůže v projednávané věci vést

³⁵ Rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2007, [T-101/05](#) a [T-111/05](#).

³⁶ Rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, [T-30/05](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-534/07 P).

³⁷ Pokyny o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3; Zvl. vyd. 08/01, s. 171).

ke snížení nebo zrušení pokuty, vzhledem k tomu, že Komise zvolila nejnižší výchozí částku stanovenou pokyny pro takové protiprávní jednání.

V rozsudku *Bolloré a další v. Komise*³⁸ Soud použil svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci ve dvou aspektech. Zaprvé poté, co připomněl, že i když skutečnost, že se podnik neúčastnil všech prvků naplňujících znaky kartelové dohody, není relevantní pro prokázání existence protiprávního jednání, musí být taková skutečnost zohledněna při posouzení závažnosti protiprávního jednání, a popřípadě stanovení pokuty, snížil výši konečné pokuty uložené jednomu z podniků o 15 % z důvodu, že Komise neprokázala, že by tuto skutečnost neúčasti na praktikách rozdělení trhu nezohlednila ve všech parametrech, které vedly ke stanovení konečné výše pokuty uložené tomuto podniku. Zadruhé, v rámci snížení pokuty z důvodu spolupráce měl Soud za to, že přesto, že podnik Mougeot oproti podniku AWA dokumenty ze sporného období poskytl a v některých bodech jsou jeho prohlášení podrobnější, týkají se informace poskytnuté AWA delšího období a mají větší zeměpisný rozsah, a na základě toho dospěl závěru, že jejich spolupráce měla obdobný přínos. V důsledku toho přiznal podniku AWA stejné snížení jako podniku Mougeot.

Stejně tak ve výše uvedeném rozsudku *BASF a UCB v. Komise* Soud poté, co zjistil, že protiprávní jednání spočívající v účasti žalobkyň na celosvětových dohodách bylo promlčeno, znovu vypočítal částku pokut, které jim Komise uložila. Pokud jde o podnik BASF, Soud uvedl, že poskytne-li podnik Komisi informace o jednáních, za která nemusí zaplatit pokuty, nejde o spolupráci spadající do působnosti sdělení o spolupráci z roku 1996³⁹. Vzhledem k tomu, že se hlavní důkazy poskytnuté BASF v rámci jeho spolupráce týkaly celosvětových dohod a že protiprávní jednání vztahující se k těmto dohodám bylo prohlášeno za promlčené, měl Soud za to, že již není důvodné, aby měl uvedený podnik prospěch ze snížení o 10 %, které mu bylo z tohoto důvodu přiznáno. Jelikož se Soud domníval, že s ohledem na povahu protiprávního jednání musí výchozí částka pokuty v souvislosti s evropskými dohodami zůstat stejná jako částka pokuty stanovená za veškeré dohody, nemá skutečnost, že se BASF domohl zjištění, že jedno z chování, která mu byla vytýkána, nemůže být postiženo sankcí z důvodu promlčení, za účinek snížení částky jeho pokuty. I přesto, že bylo přiznáno snížení z důvodu uvedeného promlčení, dosáhla totiž konečná částka pokuty stanovená Soudem výše 35,024 milionu eur, tedy o 54 000 eur více, než byla výše pokuty uložené BASF ze strany Komise.

V rozsudku *Coats Holdings a Coats v. Komise*⁴⁰ měl Soud za to, že se úloha žalobkyně v zásadě omezovala na usnadnění vstupu rámcové kartelové dohody v platnost. Jelikož se tedy její role spíše blížila roli zprostředkovatele než roli úplného účastníka kartelové dohody, měl Soud za to, že je vhodné snížit částku pokuty o 20 % za účelem zohlednění uvedených polehčujících okolností.

³⁸ Rozsudek Soudu ze dne 26. dubna 2007, [T-109/02](#), [T-118/02](#), [T-122/02](#), [T-125/02](#), [T-126/02](#), [T-128/02](#), [T-129/02](#), [T-132/02](#) a [T-136/02](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-322/07 P).

³⁹ Sdělení Komise ze dne 18. července 1996 o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4).

⁴⁰ Rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, [T-36/05](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-468/07 P).

d) Přičitatelnost protiprávního chování

V rozsudku *Akzo Nobel a další v. Komise*⁴¹ Soud zdůraznil, že skutečností, která opravňuje Komisi určit rozhodnutí ukládající pokuty mateřské společnosti skupiny společností, není ani tak vztah mezi mateřskou a dceřinou společností, kdy dochází k podněcování k protiprávnímu jednání, a tím spíše ani účast mateřské společnosti na uvedeném protiprávním jednání, ale skutečnost, že tvoří jediný podnik ve smyslu článku 81 ES.

V konkrétním případě, kdy mateřská společnost vlastní veškerý kapitál své dceřiné společnosti, která se dopustila protiprávního jednání, existuje vyvratitelná domněnka, podle které uvedená mateřská společnost vykonává rozhodující vliv na chování své dceřiné společnosti. Mateřské společnosti přísluší vyvrátit tuto domněnku předložením veškerých důkazů, které se týkají organizačních, hospodářských a právních vazeb mezi její dceřinou společností a jí samotnou, k posouzení Soudu, aby prokázala, že tyto společnosti netvoří jedinou hospodářskou entitu.

2. Přínos v oblasti článku 82 ES

a) Rozsudek *Microsoft v. Komise*

Činnost Soudu byla tento rok poznamenána věcí, ve které byl vydán rozsudek *Microsoft v. Komise*⁴², vyhlášený velkým senátem, který v podstatné části zamítl žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise⁴³.

Komise kromě pokuty ve výši více než 497 milionů eur společnosti Microsoft uložila povinnost ukončit konstatovaná zneužívající jednání jednak zpřístupněním informací týkajících se interoperability nezbytné pro podniky přející si vyvíjet a distribuovat operační systémy pro servery určené k podpoře pracovních skupin, a jednak nabízením k prodeji verze operačního systému Windows pro osobní počítače nezahrnující software Windows Media Player. Za účelem pomoci Komisi při jejím úkolu dbát na dodržování těchto nápravných opatření rozhodnutí stanovilo mechanismus dohledu zahrnující ustanovení nezávislého zmocněnce.

Soud zamítl veškerá tvrzení žalobkyně týkající se zneužití dominantního postavení uvedených Komisí, jakož i nápravných opatření a uložených pokut, avšak naopak zrušil ustanovení rozhodnutí týkající se nezávislého zmocněnce.

Co se týče, zaprvé, zneužití spočívajícího v odmítnutí poskytnout informace týkající se interoperability, Soud odmítl veškeré argumenty rozvinuté Microsoft směřující ke zpochybnění pojmu a stupně interoperability uvedených Komisí, jakož i soudržnosti uloženého nápravného opatření. Soud dále přezkoumal otázku práv duševního vlastnictví

⁴¹ Rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2007, T-112/05.

⁴² Rozsudek Soudu ze dne 17. září 2007, T-201/04.

⁴³ Rozhodnutí Komise 2007/53/ES ze dne 24. května 2004, v řízení podle článku 82 [ES] a článku 54 dohody o EHP zahájeném proti Microsoft Corporation (Věc COMP/C-3/37.792 – Microsoft) (Úř. věst. 2007, L 32, s. 23).

nebo obchodních tajemství, která se vztahují ke komunikačním protokolům Microsoft nebo jejich specifikacím. Soud odkazem na judikaturu Soudního dvora⁴⁴ připomenul, že výkon výlučného práva nositelem práva duševního vlastnictví může vést k takovému zneužití pouze za výjimečných okolností, tedy zaprvé, když se odmítnutí týká výrobku nebo služby nezbytné k výkonu dané činnosti na sousedním trhu, zadruhé, když odmítnutí může vyloučit veškerou účinnou hospodářskou soutěž na tomto sousedním trhu, zatřetí, když odmítnutí je překážkou vzniku nového výrobku, pro který existuje potenciální poptávka spotřebitelů, a nakonec, když toto odmítnutí není objektivně odůvodněno.

Soud v rámci přezkumu, zda tyto okolnosti existují v projednávaném případě, rozhodl, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že měla zaprvé za to, že aby konkurenční operační systémy mohly životaschopně soutěžit s operačními systémy Windows určenými k podpoře pracovních skupin, musí být interoperabilní s architekturou domény Windows stejně jako tyto systémy Windows, zadruhé, že z vývoje trhu je zjevné riziko vyloučení hospodářské soutěže na trhu operačních systémů určených k podpoře pracovních skupin, a zatřetí, že odmítnutí vytýkané Microsoft omezuje technický vývoj na úkor spotřebitelů ve smyslu čl. 82 druhého pododstavce písm. b) ES, a že tedy okolnost týkající se vzniku nového výrobku byla v projednávaném případě přítomna. Soud nakonec uvedl, že Microsoft neprokázala existenci jakéhokoliv objektivního odůvodnění svého odmítnutí zpřístupnit informace ohledně dotčené interoperability ani dostatečně neprokázala, že zpřístupnění těchto informací by mělo významný negativní dopad na pobídky k inovaci.

Co se týče, zadruhé, zneužití vycházejícího z vázaného prodeje operačního systému Windows pro osobní počítače a Windows Media Player, měl Soud za to, že analýza skutečností zakládajících vázaný prodej uskutečněná Komisí je v souladu jak s článkem 82 ES, tak s judikaturou⁴⁵, přičemž připomněl, že tyto skutečnosti jsou následující: zaprvé vázající výrobek a vázaný výrobek jsou dvěma odlišnými výrobky, zadruhé dotčený podnik má dominantní postavení na trhu vázajícího výrobku, zatřetí uvedený podnik nedává spotřebitelům volbu získat vázající výrobek bez vázaného výrobku a začtvrté dotčená praxe omezuje hospodářskou soutěž.

Co se týče, zatřetí, mechanismu dohledu zahrnujícího ustanovení nezávislého zmocněnce, Soud rozhodl, že rozhodnutí nemá právní základ v nařízení č. 17⁴⁶, a překračuje tedy pravomoci Komise v oblasti šetření a výkonu. Měl za to, že Komise zavedením takového mechanismu, který dává bez časového omezení zmocněnci pravomoci přístupu nezávisle na Komisi k asistenci, informacím, dokumentům, do prostor a k zaměstnancům Microsoft, jakož i zdrojovému kódu relevantních výrobků posledně uvedené, a který dává tomuto zmocněnci možnost jednat rovněž z vlastní iniciativy nebo na žádost třetích osob, překročila rámec situace, ve které jmenuje vlastního vnějšího znalce, aby jí radil v průběhu šetření,

⁴⁴ Rozsudky Soudního dvora ze dne 5. října 1988, Volvo, 238/87, Recueil, s. 6211; ze dne 6. dubna 1995, RTE a ITP v. Komise, zvaný „Magill“, C-241/91 P a C-242/91 P, Recueil, s. I-743; ze dne 26. listopadu 1998, Bronner, C-7/97, Recueil, s. I-7791, jakož i ze dne 29. dubna 2004, IMS Health, C-418/01, Recueil, s. I-5039.

⁴⁵ Viz zejména rozsudky Soudu ze dne 12. prosince 1991, Hilti v. Komise, T-30/89, Recueil, s. II-1439, a ze dne 6. října 1994, Tetra Pak v. Komise, T-83/91, Recueil, s. II-755.

⁴⁶ Výše uvedené nařízení.

a delegovala pravomoci, které mohla vykonávat pouze sama. Komise rovněž jednala nad rámec svých pravomocí tím, že rozhodla, že Microsoft ponese náklady spojené se zmocněncem, zatímco žádné ustanovení nařízení č. 17 ji neopravňuje uložit podnikům, aby samy nesly náklady, které jí vznikly z dohledu nad plněním povinností vyplývajících z nápravných opatření.

Pokud jde o uloženou pokutu, Soud zejména upřesnil, že povinnost uvést odůvodnění neznamena uvést číselné údaje týkající se částky pokut ani ve stanovení výchozí částky pokuty rozlišit mezi jednotlivými konstatovanými zneužívajícími jednáními.

b) Rozhodnutí o zamítnutí stížnosti

Ve výše uvedeném rozsudku *Ufex a další v. Komise* Soud připomněl, že ačkoli může Komise v rámci výkonu svého volného uvážení rozhodnout pro nedostatek zájmu Společenství⁴⁷ o odložení stížnosti, nemůže tak učinit pouze na základě skutečnosti, že takové praktiky byly ukončeny, aniž by ověřila, zda nepřetrvávají protisoutěžní účinky, a zda případně závažnost uváděného narušení hospodářské soutěže nebo přetrvávání jeho účinků nemohou zakládat zájem Společenství na této stížnosti. I když protisoutěžní účinky nepřetrvávají, je Komise povinna zohlednit délku trvání a závažnost uváděných protiprávních jednání.

Krom toho, pokud jde o přezkum stížnosti spadající do oblasti sdílené pravomoci Komise a vnitrostátních orgánů, Soud upřesnil, že ani subjektivní názor vnitrostátních orgánů nebo soudů, podle kterého by Komise byla povolanejší zabývat se problémem, ani existence spolupráce mezi Komisí a vnitrostátním orgánem nemohou založit výlučnou příslušnost Komise či předjímat rozhodnutí Komise ohledně existence zájmu Společenství. Komise není ani povinna přednostně projednávat věc, ve které vnitrostátní soud rozhodl o přerušení řízení až do doby vydání rozhodnutí z její strany.

c) Použití článku 82 ES na křížové dotace

Ve výše uvedeném rozsudku *Ufex a další v. Komise* Soud rozhodl, že poskytnutí křížových dotací, podnikem v dominantním postavení, pocházejících z odvětví, ve kterém má zákonný monopol, ve prospěch činnosti jeho dceřiné společnosti, která je otevřena hospodářské soutěži, samo o sobě nezakládá zneužití dominantního postavení bez ohledu na politiky uplatňované ve vyhrazeném odvětví a v odvětví otevřeném hospodářské soutěži. Pouhá skutečnost, že bylo podniku přiznáno výlučné právo, aby bylo zajištěno poskytování služby obecného hospodářského zájmu z jeho strany, totiž nebrání tomu, aby uvedený podnik dosahoval zisků z činností, které jsou mu vyhrazeny, ani není překážkou toho, aby rozšířil svou činnost do nevyhrazených oblastí. Nabytí obchodního podílu v podniku a, obdobně, přiznání křížových dotací však může způsobit problémy z hlediska pravidel hospodářské

⁴⁷ K pojmu „zájem Společenství“ viz rovněž rozsudky Soudu ze dne 3. července 2007, *Au lys de France v. Komise*, T-458/04, a ze dne 12. července 2007, *AEPI v. Komise*, T-229/05 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-425/07 P).

soutěže Společenství v případě, že finanční prostředky použité podnikem, který má monopol, jsou důsledkem nepřiměřených nebo diskriminačních cen nebo jiného zneužívajícího jednání na vyhrazeném trhu. V důsledku toho nepředstavuje účtování nižších cen za poskytování služeb podnikem v dominantním postavení své dceřiné společnosti nutně překážku pro soutěžitele, pokud dceřiná společnost tyto dotace využívá za účelem vytvoření vysokých zisků nebo vyplacení vyšších dividend. Stejně je tomu v případě, že uvedená dceřiná společnost přizpůsobí své ceny cenám soutěžitelů a vytvoří velmi vysoké zisky, neboť takové chování nemá vliv na výběr dodavatele ze strany zákazníka.

d) Zneužívání dominantního postavení

Soud v rozsudku *Duales System Deutschland v. Komise (Der Grüne Punkt)*⁴⁸ rozhodl, že zneužití dominantního postavení představuje chování podniku, který řídí systém sběru a využití obalů vztahující se na celé území, spočívající v tom, že od podniků užívajících jeho systém požaduje zaplacení poplatku za veškeré obaly s jeho logem uvedené na trh v Německu, i když tyto podniky prokážou, že uvedený systém ve vztahu k části těchto obalů nebo ve vztahu ke všem těmto obalům nepoužívají. Tato skutečnost však nevylučuje možnost, aby uvedený podnik v případě, že je prokázáno, že obal označený jeho logem byl odebrán zpět a využit jiným systémem, vybíral odpovídající poplatek za pouhé užívání této známky. Otisk loga totiž představuje plnění v tom smyslu, že spotřebiteli oznamuje, že tento systém může využít.

e) Predátorské ceny

Soud, opíraje se o rozsudek *AKZO v. Komise*⁴⁹, v rozsudku *France Télécom v. Komise*⁵⁰ připomněl, že existují dvě různé metody analýzy, pokud jde o ověření, zda podnik uplatňoval predátorské ceny. Ceny nižší než průměr proměnlivých nákladů, které jsou uplatňovány podnikem v dominantním postavení, jsou samy o sobě považovány za zneužívající, jelikož jediným zájmem, který může podnik na uplatňování takových cen mít, je zájem na vyloučení soutěžitelů, zatímco ceny nižší než průměr celkových nákladů, avšak vyšší než průměr proměnlivých nákladů jsou zneužívající povahy tehdy, pokud jsou stanoveny v rámci plánu sledujícího účel vyloučení soutěžitele. Tento úmysl vyloučení musí být prokázán na základě významných a shodujících se indicií, aniž by však bylo vyžadováno prokázání konkrétních účinků dotčených praktik.

V tomto ohledu nemohou být tržby a náklady, které vznikly po protiprávním jednání, zohledněny pro posouzení míry pokrytí nákladů během dotčeného období. Článek 82 ES se totiž týká postavení dotčeného podniku na společném trhu v okamžiku, kdy se dopustil

⁴⁸ Rozsudek Soudu ze dne 24. května 2007, [T-151/01](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-385/07 P).

⁴⁹ Rozsudek Soudního dvora ze dne 3. července 1991, C-62/86, Recueil, s. I-3359.

⁵⁰ Rozsudek Soudu ze dne 30. ledna 2007, [T-340/03](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-202/07 P).

protiprávního jednání. Není však nutné jako dodatečný důkaz požadovat, aby bylo prokázáno, že dotčený podnik měl skutečnou možnost nahradit své ztráty.

Mimoto Soud rozhodl, že nelze tvrdit, že by právo podniku v dominantním postavení přizpůsobit se cenám soutěžitelů bylo absolutní, zvláště pokud by toto právo vedlo k odůvodnění uplatnění predátorských cen zakázaných Smlouvou. Ačkoliv podniku v dominantním postavení nemůže být upřeno právo chránit vlastní obchodní zájmy, pokud jsou ohroženy, a jakkoli je nutno mu v přiměřeném rozsahu přiznat možnost v důsledku toho jednat, nelze taková jednání připustit, jestliže je jejich cílem právě posílení tohoto dominantního postavení a jeho zneužití.

f) Závazky podniku v dominantním postavení

Ve výše uvedeném rozsudku *Alrosa v. Komise* se Soud poprvé vyjádřil k legalitě rozhodnutí, které prohlašuje za závazné závazky nabídnuté podnikem v dominantním postavení, a k účinkům tohoto rozhodnutí ve vztahu k třetím osobám.

Soud konstatoval, že účinkem takového rozhodnutí je ukončení řízení, v němž je zjišťováno a sankcionováno porušení pravidel hospodářské soutěže. Nemůže být tedy považováno za pouhé přijetí nabídky volně formulované protistranou ve vyjednávání ze strany Komise, ale je závazným opatřením ukončujícím situaci protiprávního jednání, v jehož souvislosti Komise vykonává všechna práva, která jí svěřují články 81 ES a 82 ES, s tou výhradou, že předložení nabídek závazků dotýcnými podniky ji zbavuje povinnosti prokázat protiprávní jednání. Tím, že rozhodnutí přijaté na základě článku 9 nařízení č. 1/2003⁵¹ prohlašuje dané chování subjektu vůči třetím subjektům za závazné, může nepřímo zakládat právní účinky *erga omnes*, které by dotýcný podnik nebyl schopen sám o sobě založit. Komise je tedy podle Soudu jejich jediným původcem, neboť ona učiní závaznými závazky nabídnuté dotýcným podnikem, a sama tedy za ně nese odpovědnost. I když má Komise prostor pro uvážení při volbě, kterou jí nabízí nařízení č. 1/2003, buď prohlásit závazky nabídnuté dotýcnými podniky za závazné a přijmout rozhodnutí na základě jeho článku 9, nebo postupovat dle čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení, který vyžaduje zjištění protiprávního jednání, je povinna dodržovat zásadu proporcionality.

V projednávaném případě Soud dospěl k závěru, že pokud jde o rozhodnutí Komise, kterým se ukládá povinnost ukončit dlouhodobý obchodní vztah mezi dvěma podniky, které jsou stranami dohody, jež může představovat zneužití dominantního postavení, musí spojitost mezi oběma řízeními zahájenými Komisí na základě článků 81 ES a 82 ES, jakož i skutečnost, že uvedené rozhodnutí výslovně zmiňuje podnik, který je smluvní stranou, aniž by mu však bylo určeno, vést k tomu, že tomuto podniku budou pro řízení posuzované jako celek přiznána práva přiznávaná „dotýcnému podniku“ ve smyslu nařízení č. 1/2003, i když jím v řízení podle článku 82 ES *stricto sensu* není. V důsledku toho má uvedený podnik právo na to, aby byl vyslechnut ohledně konkrétních závazků, které hodlá Komise učinit závaznými, a musí mít možnost tohoto práva plně využít.

⁵¹ Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205).

3. Přínos v oblasti kontroly spojování podniků

V rozsudku *Sun Chemical Group a další v. Komise*⁵² Soud zdůraznil, že pokyny pro posuzování horizontálních spojování⁵³ nepožadují přezkum všech skutečností v nich uvedených, jelikož má Komise posuzovací pravomoc, která jí umožňuje vzít, nebo nevízt v úvahu některé skutečnosti, a jelikož není povinna poskytnout přesné odůvodnění ohledně některých aspektů spojení podniků, které se jí zdají být zjevně irelevantní, nevýznamné či jasně podružné pro posouzení uvedeného spojení.

V rámci výkonu své pravomoci soudního přezkumu se Soud nemůže omezit na pouhý přezkum, zda Komise zohlednila, či nezohlednila prvky uvedené v pokynech jako relevantní pro posouzení dopadu spojení podniků, ale musí rovněž zvážit, zda případná opomenutí Komise mohou její závěry zpochybnit.

Mimoto, v rámci přezkumu analýzy Komise týkající se existence nadbytečných kapacit na trhu dospěl Soud k závěru, že za účelem odrazení entity vytvořené spojením od případného protisoutěžního chování není nezbytné, aby měli všichni její zákazníci možnost převést všechny své objednávky k jiným dodavatelům. Možnost, kterou disponují, převést k jiným dodavatelům podstatnou část těchto objednávek totiž může být považována za hrozbu dostatečně významných ztrát na to, aby uvedenou entitu od uplatňování této strategie odradila.

4. Řízení k postihu protisoutěžních praktik

a) Rozdělení příslušnosti

Nařízení č. 1/2003 sleduje zejména cíl, aby se vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž více podílely na uplatňování pravidel hospodářské soutěže Společenství, a za tímto účelem zavádí síť orgánů, které uvedená pravidla uplatňují v úzké spolupráci. V tomto ohledu Soud ve výše uvedených rozsudcích *France Télécom v. Komise* upřesnil, že nařízení č. 1/2003 však zachovává převládající úlohu Komise při vyšetřování protiprávních jednání. Ačkoli čl. 11 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví obecné pravidlo, podle kterého musí Komise a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž úzce spolupracovat, neukládá Komisi povinnost zdržet se provedení kontroly ve věci, kterou současně projednává vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž. Z tohoto ustanovení také nelze vyvodit, že pokud vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž zahájil šetření konkrétního skutkového stavu, je Komisi okamžitě zabráněno zabývat se daným případem nebo se o něj předběžně zajímat. Z požadavku spolupráce mezi Komisí a vnitrostátními orgány naopak vyplývá, že tyto orgány mohou, alespoň v předběžných stádiích, jako jsou šetření, pracovat souběžně.

⁵² Rozsudek Soudu ze dne 9. července 2007, T-282/06.

⁵³ Pokyny pro posuzování horizontálních spojování podle nařízení Rady o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2004, C 31, s. 5; Zvl. vyd. 08/03, s. 10).

Krom toho čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003 stanoví, že je Komisi s výhradou pouhé konzultace dotyčného vnitrostátního orgánu ponechána možnost zahájit řízení za účelem přijetí určitého rozhodnutí, i když uvedený orgán již daný případ projednává. Z toho *a fortiori* vyplývá, že nařízení č. 1/2003 nemůže být vykládáno tak, že by v takových případech zakazovalo Komisi, aby rozhodla o provedení kontroly, která je pouze přípravným aktem pro jednání ve věci samé a nezahrnuje formální zahájení řízení.

b) Důvěrnost sdělení mezi advokáty a klienty

Ve výše uvedeném rozsudku *Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals v. Komise* se Soud vyjádřil k rozsahu zásady potvrzené Soudním dvorem v rozsudku *AM & S v. Komise*⁵⁴, podle které musí Komise vykonávat vyšetřovací pravomoc, která jí byla svěřena za účelem odhalování porušení práva hospodářské soutěže, při respektování určitých podmínek důvěrnosti sdělení mezi advokáty a klienty.

Pokud jde o způsob, jak má být při šetření postupováno, rozhodl Soud, že podnik je oprávněn odmítnout, aby zaměstnanci Komise mohli konzultovat, i pouze povšechně, dokumenty, u nichž se dovolává důvěrné povahy, pokud má za to, že takový povšechný přezkum není možný, aniž by byl odhalen obsah těchto dokumentů, a pokud k tomu podá odůvodněné vysvětlení. Pokud se Komise domnívá, že skutečnosti uplatněné podnikem neprokazují důvěrnou povahu dotčených dokumentů, mohou její zaměstnanci vložit kopii dokumentu do zalepené obálky a pak si ji s sebou odnést za účelem pozdějšího vyřešení neshod. Soud měl za to, že tento postup umožňuje vyhnout se rizikům porušení zásady ochrany důvěrnosti sdělení mezi advokáty a klienty a přitom ponechává Komisi možnost udržet určitou kontrolu nad dokumenty a předchází riziku následného zmizení či následné manipulace s těmito dokumenty.

Pokud jde o typy chráněných dokumentů, stanovil Soud, že se na interní dokumenty podniku, i když nepocházejí ze vzájemné komunikace s advokátem nebo nebyly vytvořeny za účelem zaslání advokátovi, může nicméně vztahovat ochrana sdělení mezi advokáty a klienty, pokud byly vypracovány výlučně za účelem vyžádání právních rad advokáta v rámci výkonu práva na obhajobu. Naproti tomu pouhá skutečnost, že dokument byl předmětem diskuzí s advokátem, nestačí k tomu, aby mu byla tato ochrana přiznána. Soud dodal, že okolnost, že dokument byl vypracován v rámci programu pro dosažení slučitelnosti s právem hospodářské soutěže, sama o sobě nestačí k tomu, aby byl uvedený dokument chráněn. Tyto programy totiž svým rozsahem zahrnují úkoly a informace, které často značně přesahují výkon práva na obhajobu.

Krom toho Soud potvrdil, že i když je pravdou, že je v současnosti zvláštní uznání úlohy podnikového právníka a ochrany důvěrnosti komunikace s ním rozšířenější než v době vydání rozsudku *AM & S*, nelze v tomto ohledu v právu členských států odhalit žádné jednotné ani jasně většinové tendence. Rozhodnutí nezahrnout mezi chráněná sdělení komunikaci mezi podniky a právními poradci, kteří jsou s nimi v zaměstnaneckém vztahu, učiněné Soudním dvorem v uvedeném rozsudku, je tedy třeba zachovat.

⁵⁴ Rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 1982, 155/79, Recueil, s. 1575.

c) Zásada proporcionality

Rozsudek *CB v. Komise*⁵⁵ přináší upřesnění podmínek, za nichž může Komise rozhodnutím nařídit šetření, kterým se musejí dotyčné podniky nebo dotyčná sdružení podniků podřídit podle čl. 14 odst. 3 nařízení č. 17 (a nyní čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003).

Žalobce, hospodářské zájmové sdružení podle francouzského práva vytvořené hlavními francouzskými úvěrovými institucemi za účelem dosažení interoperability jejich platebních karetých systémů, uváděl, že rozhodnutí, které u něj nařídilo povinné šetření, porušuje zásadu proporcionality, jelikož takové šetření není prostředkem, který je nezbytný a vhodný k získání informací, jež si Komise přeje získat. Soud tento žalobní důvod zamítl s odkazem, že volba Komise mezi různými nástroji k získání informací, kterými disponuje, nezávisí na takových okolnostech, jako je zvláštní závažnost situace, mimořádná naléhavost nebo nezbytnost absolutní mlčenlivosti, ale na nutnosti provést odpovídající šetření s ohledem na zvláštní okolnosti každé věci. Soud poznamenal, že rozhodnutí napadené v projednávané věci mělo za cíl shromáždit informace, které se týkaly předpokládaného úmyslu některých francouzských bank vyloučit potenciální nové subjekty na francouzském trhu vydávání platebních bankovních karet, jakož i výměny důvěrných obchodních informací, o nichž se Komise domnívala, že je může nalézt v prostorách žalobce. Vzhledem jak k povaze hledaných informací, tak k roli, kterou tyto banky hrají ve struktuře sdružení, Soud rozhodl, že volba Komise neporušila zásadu proporcionality, protože si lze těžko představit, jak jinak by uvedený orgán mohl tyto informace získat než prostřednictvím rozhodnutí nařizujícího šetření.

d) Zveřejňování rozhodnutí Komise a zásada presumpce nevinny

Ve výše uvedeném rozsudku *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise* Soud rozvinul zásady, které stanovil ve svém rozsudku *Bank Austria Creditanstalt v. Komise*⁵⁶, pokud jde o pravomoc Komise zveřejnit svá rozhodnutí a o dodržování profesního tajemství, a upřesnil, že uvedené pojmy musejí být vykládány ve světle zásady presumpce nevinny.

Žalobkyně, která se dovolávala této posledně uvedené zásady, tvrdila, že zveřejnění rozhodnutí o peroxidech bylo protiprávní v rozsahu, v němž toto rozhodnutí obsahovalo zjištění týkající se údajného protiprávního jednání na její straně. V tomto ohledu Soud poznamenal, že i když podle výše uvedeného rozsudku *Bank Austria Creditanstalt v. Komise* zájem podniku na tom, aby veřejnosti nebyly zpřístupněny podrobnosti o protisoutěžním chování, jež mu je Komisí vytýkáno, nezasluhuje žádnou zvláštní ochranu, předpokládá použití této judikatury, že zjištěné protiprávní jednání je uvedeno ve výroku rozhodnutí, jelikož je tato okolnost nezbytná k tomu, aby mohl uvedený podnik toto rozhodnutí napadnout před soudem. Jelikož rozhodnutí o peroxidech tuto podmínku v případě žalobkyně nesplňovalo, rozhodl Soud, že zjištění, která se jí týkají, nebyla právoplatně prokázána a nemohou být zpřístupněna. Taková situace je totiž v rozporu se zásadou

⁵⁵ Rozsudek Soudu ze dne 12. července 2007, T-266/03.

⁵⁶ Rozsudek Soudu ze dne 30. května 2006, T-198/03, Sb. rozh. s. II-1429.

presumpce nevinny a porušuje zásadu ochrany profesního tajemství, které vyžadují, aby byla zaručena ochrana pověsti a důstojnosti žalobkyně.

Státní podpory

1. Hmotně právní pravidla

a) Zakládající znaky státní podpory

Problematika kvalifikace opatření jako státních podpor byla v průběhu uplynulého roku předmětem různých rozsudků Soudu. Bude zmíněn zejména rozsudek *Olympiaki Aeroporia Ypiresies v. Komise*⁵⁷, v němž Soud částečně zrušil rozhodnutí Komise, které zejména nařizovalo navrácení státní podpory, která spočívala v tom, že Řecká republika tolerovala neplacení daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) z paliva a náhradních dílů pro letadla. Soud měl za to, že Komise opomněla přezkoumat, zda toto neplacení představuje skutečné hospodářské zvýhodnění, které jej umožňuje kvalifikovat jako státní podporu. Jelikož je DPH v zásadě neutrální, co se týče situace hospodářské soutěže, v tom smyslu, že může být buď okamžitě odečtena jako daň zaplacená na vstupu, nebo v krátké lhůtě znovu získána zpět, mohla jediná výhoda žalobkyně spočívat ve výhodě likvidní hotovosti vyvolané dočasným nezaplacením daně na vstupu. Soud přitom uvedl, že nezaplacení DPH v projednávané věci v zásadě nestačí pro domněnku, že byla žalobkyně zvýhodněna ve smyslu článku 87 ES.

V rozsudku *Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise*⁵⁸ Soud potvrdil rozhodnutí Komise, ve kterém dospěla k závěru, že z důvodu neexistence selektivního zvýhodnění přiznaného některým subjektům nejde o státní podporu v případě vnitrostátního opatření, které za účelem sladění podmínek pro přiznávání všech licencí snížilo výši poplatku, který měly tyto subjekty zaplatit za licence UMTS (Universal Mobile Telecommunications System). Ztráta státních prostředků, která z toho vyplývá, totiž nestačí k tomu, aby zakládala existenci státní podpory, neboť je nevyhnutelná vzhledem ke struktuře systému a vzhledem k tomu, že úprava telekomunikačních služeb Společenství spočívá na rovném zacházení se subjekty jak při udělování licencí, tak při stanovení poplatků. Soud mimoto zdůraznil, že potenciální zvýhodnění spočívající v dřívějším přidělení licencí prvním subjektům nebylo zúčastněnými stranami v projednávané věci využito z důvodu zpoždění při zavádění sítě UMTS.

b) Povinnost odůvodnění

V rozsudku *Irsko a další v. Komise*⁵⁹ Soud zrušil rozhodnutí Komise týkající se osvobození od spotřební daně z minerálních olejů užívaných jako palivo při výrobě kysličníku hlinitého

⁵⁷ Rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, T-68/03.

⁵⁸ Rozsudek Soudu ze dne 4. července 2007, T-475/04 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-431/07 P).

⁵⁹ Rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2007, T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 a T-69/06.

v některých regionech Irsko, Francie a Itálie, když bez návrhu poukázal na nedostatek odůvodnění týkajícího se neprovedení kvalifikace tohoto opatření jako „existující podpory“ podle nařízení č. 659/1999⁶⁰. Podle znění čl. 1 písm. b) bodu v) uvedeného nařízení se za existující podporu považuje každá podpora, u které lze prokázat, že nepředstavovala podporu v době, kdy začala být uskutečňována, ale poté se podporou stala následkem vývoje společného trhu bez toho, že by byla dotyčným členským státem pozměněna. Soud poznamenal, že v souladu s ustanoveními Společenství upravujícími spotřební daně byla sporná osvobození povolena a prodloužena několika rozhodnutími Rady přijatými na návrh Komise. Za těchto okolností Soud rozhodl, že Komise, když odmítla považovat dotčené podpory za existující podpory podle výše uvedeného ustanovení nařízení č. 659/1999, nebyla oprávněna omezit se na tvrzení, že uvedené ustanovení není v případě projednávané věci použitelné.

Výše uvedený rozsudek *Salvat père et fils a další v. Komise* zpřesnil judikaturu Soudu týkající se požadavku odůvodnění rozhodnutí Komise přijatých ve vztahu k různým opatřením, o kterých se Komise domnívá, že představují státní podporu podle článku 87 ES. V uvedeném rozsudku Soud upřesnil, že souhrnně provedený přezkum podmínek pro použití článku 87 ES v rozhodnutí Komise nemůže být sám o sobě považován za porušující povinnost odůvodnění, zvláště když dotyčná opatření spadají do téhož rámce činnosti.

V rozsudku *Département du Loret v. Komise*⁶¹ Soud naproti tomu shledal nedostatečným odůvodnění rozhodnutí Komise, kterým se prohlašuje za neslučitelnou se společným trhem státní podpora protiprávně vyplacená podniku ve formě převedení upraveného pozemku za zvýhodněnou cenu. Soud uvedl, že toto rozhodnutí neobsahuje nezbytné informace o způsobu výpočtu částky podpory, která má být vrácena, zejména pokud jde o použití úrokové sazby stanovené za účelem aktualizace původní hodnoty dotace.

c) Navrácení podpory

Podle judikatury převzaté a zakotvené v čl. 13 odst. 1 nařízení č. 659/1999 je Komise oprávněna přijmout rozhodnutí na základě dostupných informací, pokud členský stát neplní svou povinnost spolupráce a pokud jí neposkytne informace, které po něm požadovala za účelem přezkumu slučitelnosti podpory se společným trhem. V rozsudku *MTU Friedrichshafen v. Komise*⁶² Soud rozhodl, že ačkoli čl. 13 odst. 1 uvedeného nařízení Komisi při dodržení procesních požadavků, které jsou v něm stanoveny, umožňuje přijmout rozhodnutí, kterým na základě dostupných informací konstatuje neslučitelnost podpory, a případně nařídit členskému státu, aby zajistil navrácení podpory příjemcem, neumožňuje jí danému podniku uložit, ani solidárně, povinnost vrátit určitou část podpory, která byla

⁶⁰ Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 ES] (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339).

⁶¹ Rozsudek Soudu ze dne 29. března 2007, [T-369/00](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-295/07 P).

⁶² Rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, [T-196/02](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-520/07 P).

prohlášena za neslučitelnou a byla protiprávně vyplacena, pokud je převod státních zdrojů, které měl uvedený podnik získat, hypotetický.

Soud v rozsudku *Scott v. Komise*⁶³ připomněl, že navrácení protiprávní podpory nemá za cíl uložit sankci, která není právem Společenství stanovena, ale zbavit příjemce zvýhodnění, z něhož měl prospěch na trhu vůči svým soutěžitelům, a obnovit stav, který existoval před poskytnutím uvedené podpory. Komise tedy nemůže z důvodu snahy o shovívavost nařídít navrácení částky nižší, než je hodnota obdržené podpory, ani není oprávněna jako projev svého odsouzení závažnosti protiprávního jednání nařídít navrácení částky vyšší, než je tato hodnota.

d) Časová působnost právního rámce

V rámci rozsudku *Freistaat Sachsen v. Komise*⁶⁴ měl Soud projednat žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise týkajícího se režimu podpor zavedeného orgány spolkové země Sasko ve prospěch malých a středních podniků. Soud přijal argumentaci žalobkyně, podle které měla Komise přezkoumat dotčený režim podpor podle ustanovení platných v den oznámení, a nikoliv podle ustanovení, která vstoupila v platnost po tomto dni. Soud rovněž zmínil úplnost původního oznámení podpory učiněného před vstupem v platnost posledně uvedeného nařízení a vyzdvihl, že použití nového pravidla týkajícího se slučitelnosti státních podpor na podporu oznámenou před jeho vstupem v platnost je přípustné pouze tehdy, pokud ze znění, účelu nebo struktury nové právní úpravy vyplývá, že má být použita se zpětnou účinností, a popřípadě, pokud je řádně chráněno legitimní očekávání zúčastněných stran.

2. Procesní pravidla

Ve výše uvedeném rozsudku *Scott v. Komise* Soud upřesnil, že ačkoliv žádné procesní ustanovení v oblasti kontroly státních podpor upravené článkem 88 ES nevyhraduje mezi zúčastněnými stranami žádnou zvláštní roli příjemci podpory a ačkoliv tento příjemce nemá postavení účastníka v uvedeném řízení, může být Komise vzhledem ke své povinnosti důkladně a nestranně přezkoumat spis za určitých okolností povinna vzít v úvahu vyjádření příjemce předložená po uplynutí lhůty poskytnuté zúčastněným stranám rozhodnutím, kterým se zahajuje formální vyšetřovací řízení.

V uvedeném rozsudku Soud rovněž upřesnil svou judikaturu, podle které se legalita rozhodnutí Komise v oblasti státních podpor posuzuje podle informací, které Komise mohla mít k dispozici v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí, takže se žalobkyně nemůže dovolávat argumentů týkajících se skutkových okolností, které byly Komisi neznámé a které jí nebyly oznámeny v průběhu tohoto formálního vyšetřovacího řízení. Soud

⁶³ Rozsudek Soudu ze dne 29. března 2007, [T-366/00](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-290/07 P).

⁶⁴ Rozsudek Soudu ze dne 3. května 2007, [T-357/02](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-334/07 P).

upřesnil, že z uvedené judikatury nevyplývá, že by důkazy předložené příjemcem podpory v žalobě na neplatnost nemohly být zohledněny pro účely posouzení legality rozhodnutí, pokud byly Komisi právoplatně předloženy v průběhu správního řízení před přijetím rozhodnutí a pokud je Komise neodůvodněně vyloučila.

Ve věci, ve které byl vydán rozsudek *Tirrenia di Navigazione a další v. Komise*⁶⁵, se žalobkyně domáhaly zrušení rozhodnutí Komise o zahájení formálního vyšetřovacího řízení týkajícího se státní podpory poskytnuté italským podnikům v oblasti námořní dopravy. Jelikož již byly hlavní meritorní otázky Soudním dvorem vyřešeny v související věci⁶⁶, uvedl Soud, že je jeho věcí ověřit, zda řešení přijaté Soudním dvorem je obdobně použitelné v projednávaném případě v rozsahu, v němž se argumenty uplatněné žalobkyněmi liší od argumentů, ve vztahu k nimž již Soudní dvůr odpověděl, a pokud žalobkyně v řízení před Soudem neměly možnost být Soudním dvorem vyslechnuty z důvodu, že možnost vstupu jednotlivců jako vedlejších účastníků do řízení v takovém sporu před tímto soudem není upravena.

Krom toho Soud, opíraje se o judikaturu Soudního dvora týkající se dosahu zákazu rozhodovat *ultra petita*⁶⁷, rozhodl, že v případě, že žalovaný orgán opomene uplatnit právní okolnost, jejíž uplatnění by prokázalo legalitu napadeného aktu, přísluší soudu Společenství, aby takovou právní okolnost vzal v úvahu za tím účelem, aby se vyhnul zrušení legálního aktu. V důsledku toho se Soud z vlastního podnětu opřel o okolnost, že se zúčastněné třetí osoby nemohou domoci zrušení rozhodnutí na základě okolností, které nebyly Komisi vnitrostátními orgány předloženy ve fázi předběžného přezkoumání, a žalobu zamítl.

Uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO

Řada rozsudků⁶⁸ vydaných tento rok vyjasnila důsledky uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO pro pravomoc Komise konstatovat porušení pravidel hospodářské soutěže v odvětvích, které byly upraveny uvedenou smlouvou.

Soud uvedl, že návaznost právního rámce Smlouvy o ES na právní rámec Smlouvy o ESUO spadá do kontextu kontinuity právního řádu Společenství a jeho cílů, které vyžadují, aby Evropské společenství zaručilo zachování práv a povinností založených v rámci Smlouvy o ESUO. Sledování cíle nenarušené hospodářské soutěže v odvětvích spadajících původně pod společný trh s uhlím a ocelí tedy není přerušeno z důvodu, že Smlouva o ESUO pozbyla platnosti, protože tento cíl je rovněž sledován v rámci Smlouvy o ES. Jinými slovy byla odvětví,

⁶⁵ Rozsudek Soudu ze dne 20. června 2007, [T-246/99](#).

⁶⁶ Rozsudky Soudního dvora ze dne 9. října 2001 a ze dne 10. května 2005, *Itálie v. Komise* (C-400/99, Sb. rozh. s. I-7303, resp. Sb. rozh. s. I-3657).

⁶⁷ Usnesení Soudního dvora ze dne 13. června 2006, *Mancini v. Komise*, C-172/05 P.

⁶⁸ Rozsudky Soudu ze dne 12. září 2007, *González y Díez v. Komise*, [T-25/04](#), a ze dne 25. října 2007, *SP a další v. Komise*, [T-27/03](#), [T-46/03](#), [T-58/03](#), [T-79/03](#), [T-80/03](#), [T-97/03](#) a [T-98/03](#). Otázky projednávané v tomto posledně uvedeném rozsudku jsou rovněž předmětem rozsudků z téhož dne, *Riva Acciaio v. Komise*, [T-45/03](#), *Feralpi Siderurgica v. Komise*, [T-77/03](#), a *Ferriere Nord v. Komise*, [T-94/03](#).

kteřá předtím spadala do působnosti Smlouvy o ESUO – *lex specialis*, ode dne 24. července 2002 automaticky zahrnuta do rozsahu působnosti Smlouvy o ES – *lex generalis*.

Soud však upřesnil, že v rámci každé smlouvy jsou orgány oprávněny vykonávat pouze ty pravomoci, které jim byly touto smlouvou svěřeny. Naproti tomu zásady upravující časovou posloupnost norem mohou vést k použití hmotněprávních ustanovení, která již nejsou platná v okamžiku přijetí aktu orgánem Společenství.

Soud na základě použití těchto zásad v rozsudku *SP a další v. Komise* zrušil rozhodnutí, které Komise po uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO přijala na základě čl. 65 odst. 4 a 5 UO, a nikoliv na základě odpovídajících ustanovení nařízení č. 17⁶⁹, aby konstatovala existenci porušení čl. 65 odst. 1 UO, kterého se dopustilo vícero italských výrobců betonářské oceli, a které dotyčným podnikům ukládá pokutu.

Naproti tomu v rozsudku *González y Diet v. Komise* Soud rozhodl, že Komise po uplynutí doby platnosti Smlouvy o ESUO oprávněně přijala rozhodnutí ohledně státních podpor poskytnutých v oblastech spadajících do rozsahu působnosti uvedené smlouvy na základě čl. 88 odst. 2 ES ve vztahu k situacím, které nastaly před uplynutím doby platnosti Smlouvy o ESUO. Pokud však jde o hmotněprávní ustanovení, dospěl Soud k závěru, že Komise nebyla oprávněna přezkoumávat sporné podpory z hlediska nařízení přijatého v rámci Smlouvy o ES.

Ochranná známka Společenství

Rozhodnutí vydaná podle nařízení č. 40/94⁷⁰ tento rok opět představovala významné množství (128) vyřízených věcí, přičemž jejich podíl v současnosti dosáhl 32 % celkového počtu.

1. Absolutní důvody pro zamítnutí zápisu

Z celkových 68 rozsudků, které řeší věci týkající se absolutních důvodů pro zamítnutí zápisu, vydal Soud tři zrušující rozsudky⁷¹. V prvním rozsudku *Kustom Musical Amplification v. OHIM (tvar kytary)* konstatoval porušení práva být vyslechnut a povinnosti odůvodnění z důvodu, že internetové stránky, které Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (dále jen „OHIM“) vedly k závěru zamítnout přihlašovanou ochrannou známku, nebyly přístupné prostřednictvím odkazů, které OHIM přihlašovatelce sdělil předtím, než přijal své rozhodnutí.

⁶⁹ Výše uvedené nařízení.

⁷⁰ Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994 L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146).

⁷¹ Rozsudky Soudu ze dne 7. února 2007, *Kustom Musical Amplification v. OHIM (tvar kytary)*, T-317/05; ze dne 13. června 2007, *IVG Immobilien v. OHIM (I)*, T-441/05, a ze dne 10. října 2007, *Bang & Olufsen v. OHIM (tvar reproduktoru)*, T-460/05.

V rozsudku *IVG Immobilien v. OHIM (I)* Soud odsoudil nedostatečnost analýzy, která vedla OHIM k zamítnutí zápisu obrazového označení představovaného písmenem „i“ pro některé finanční služby a služby v oblasti nemovitostí. Soud měl zejména za to, že místo toho, aby se OHIM opíral o zjištění běžnosti dotčeného označení, se měl věnovat otázce, zda bylo toto označení konkrétně způsobilé z hlediska veřejnosti, které bylo určeno, odlišit služby poskytované přihlašovatelkou ochranné známky od služeb poskytovaných jejími soutěžiteli.

Konečně v rozsudku *Bang & Olufsen v. OHIM (tvar reproduktoru)* Soud konstatoval, že zejména s ohledem na zvlášť pozorný přezkum, který spotřebitelé provádějí při nákupu zboží trvalé a technologické povahy, může být tvar reproduktoru zapsán jako trojrozměrná ochranná známka, a to rovněž s přihlédnutím k celkovému estetickému výsledku. Mimoto upřesnil, že i když existence zvláštních nebo originálních charakteristických rysů nepředstavuje podmínku zápisu *sine qua non*, nic to nemění na tom, že jejich výskyt může naopak dodat požadovaný stupeň rozlišovací způsobilosti ochranné známce, která by ji jinak postrádala.

Naopak v rozsudku *Neumann v. OHIM (tvar mřížky mikrofonu)*⁷² Soud potvrdil zamítnutí, ze strany OHIM, zápisu tvaru mřížky mikrofonu jako ochranné známky Společenství. I když si totiž průměrný spotřebitel dotčených výrobků pravděpodobně všímá jejich různých technických a estetických detailů, neznamená to automaticky, že je bude vnímat tak, že mají funkci ochranné známky. Krom toho nemůže rozlišovací způsobilost vyplývat ze skutečnosti, že soutěžitelé byli donuceni vzdát se výroby nebo uvádění na trh výrobků, které se vyznačují obdobným tvarem.

2. Relativní důvody pro zamítnutí zápisu

a) Komplementární povaha výrobků

V rozsudku *El Corte Inglés v. OHIM – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños)*⁷³ Soud zrušil rozhodnutí, ve kterém OHIM dospěl k závěru, že neexistuje podobnost mezi jednak oděvy, obuví a pokrývkami hlavy, a jednak výrobky z kůže, jako jsou kabelky, náprsní tašky a peněženky. Posouzení komplementární povahy těchto výrobků totiž musí zohlednit skutečnost, že mohou plnit společnou estetickou funkci a společně přispívat k vnějšímu obrazu spotřebitelů. Vnímání vazeb, které tyto výrobky pojí, je tedy třeba posuzovat ve světle případné snahy o soulad jednotlivých složek tohoto vnějšího obrazu při vytváření uvedených výrobků či jejich nákupu. Toto vnímání může vést k domněnce, že odpovědnost za jejich výrobu nese tentýž podnik.

V souvislosti s toutéž otázkou měl Soud v jiných dvou rozsudcích za to, že míra komplementárnosti mezi jednak sklenicemi na víno, karafami a dekantéry, a jednak vínem není dostatečná na to, aby byla připuštěna existence podobnosti dotčených výrobků,

⁷² Rozsudek Soudu ze dne 12. září 2007, *Neumann v. OHIM (tvar mřížky mikrofonu)*, T-358/04.

⁷³ Rozsudek Soudu ze dne 11. července 2007, T-443/05.

respektive že zjevný rozdíl mezi voňavkářskými výrobky a výrobky z kůže nemůže být zpochybněn důvody souvisejícími s jejich případnou estetickou komplementárností⁷⁴.

b) Námitky na základě jiných označení než starších ochranných známek

Článek 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 umožňuje proti zápisu ochranné známky Společenství podat námitky na základě jiného označení než starší ochranné známky. V souvislosti se sporem mezi českou společností Budějovický Budvar a americkou společností Anheuser-Busch týkajícím se ochranných známek Společenství BUDWEISER a BUD Soud upřesnil rozsah práv přiznaných uvedeným ustanovením⁷⁵. Bylo shledáno, že Budějovický Budvar, který dříve ve Francii na základě Lisabonské dohody na ochranu označení původu zapsal označení původu piva, se tohoto zápisu nemůže dovolávat v rámci námitek proti přihláškám společnosti Anheuser-Busch týkajícím se týchž nebo podobných výrobků. Francouzské právo totiž přesto, že rozšiřuje ochranu stanovenou Lisabonskou dohodou na případy výrobků, které nejsou podobné, nicméně vyžaduje, aby užívání sporných označení třetími osobami mohlo zneužít nebo oslabit obecnou známost dotčených označení původu ve Francii, což Budějovický Budvar neprokázal.

c) Dobrá pověst starší ochranné známky

Podle čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 je majitel starší ochranné známky, která má dobré jméno, oprávněn podat námitky proti přihlášce k zápisu podobné nebo totožné známky, i když se tato posledně uvedená známka týká pouze výrobků nebo služeb jiných než výrobků nebo služeb, kterých se týká starší ochranná známka.

V rozsudku *Sigla v. OHIM – Elleni Holding (VIPS)*⁷⁶ se jednalo o prokázání, zda dobrá pověst slovní ochranné známky VIPS, týkající se zejména řetězce rychlého občerstvení, mohla bránit zápisu téže známky mimo jiné pro služby počítačového programování určené hotelům nebo restauracím. Soud upřesnil, že riziko, že by přihlašovaná ochranná známka bez řádného důvodu těžila z dobrého jména nebo rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky, přetrvává tehdy, když je spotřebitel upoután, aniž by nezbytně zaměňoval obchodní původ dotčeného výrobku nebo dotčené služby, samotnou přihlašovanou ochrannou známkou a koupí výrobek nebo službu, na kterou se přihlašovaná ochranná známka vztahuje, z důvodu, že jsou označeny touto ochrannou známkou, která je totožná se starší ochrannou známkou s dobrým jménem nebo je této známce podobná. Toto posouzení se tedy liší od posouzení existence nebezpečí záměny, pokud jde o obchodní

⁷⁴ Rozsudek Soudu ze dne 11. července 2007, *Mülhens v. OHIM – Conceria Toska (TOSKA)*, T-263/03. Tatáž analýza se nalézá v rozsudcích Soudu ze dne 11. července 2007, *Mülhens v. OHIM – Cara (TOSKA LEATHER)*, T-28/04, a *Mülhens v. OHIM – Minoronzoni (TOSCA BLU)*, T-150/04.

⁷⁵ Rozsudky Soudu ze dne 12. června 2007, *Budějovický Budvar a Anheuser-Busch v. OHIM (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS)*, T-57/04 a T-71/04; *Budějovický Budvar v. OHIM – Anheuser-Busch (BUDWEISER)*, T-53/04 až T-56/04, T-58/04 a T-59/04, a *Budějovický Budvar v. OHIM – Anheuser-Busch (BUD)*, T-60/04 až T-64/04.

⁷⁶ Rozsudek Soudu ze dne 22. března 2007, T-215/03.

původ dotčeného výrobku nebo služby. Jelikož nebyly splněny nezbytné podmínky, Soud tento žalobní důvod zamítl.

Naopak ve věci *Aktieselskabet af 21. november 2001 v. OHIM – TDK Kabushiki Kaisha (TDK)*⁷⁷ Soud rozhodl, že skutečnost, že starší ochranná známka TDK označující přístroje k nahrávání zvuku a obrazů získala zvýšenou rozlišovací způsobilost z důvodu svého dobrého jména, jejímu majiteli umožňuje účinně bránit zápisu téže ochranné známky pro sportovní oblečení. Jelikož totiž byla starší známka užívána v souvislosti se sponzorskými činnostmi, zejména sportovními, existuje budoucí riziko, které není jen hypotetické povahy, že by přihlašovaná ochranná známka mohla bez řádného důvodu těžit z pověsti starší ochranné známky. Krom toho rozsudek *Antartica v. OHIM – Nasdaq Stock Market (nasdaq)*⁷⁸ upřesnil, že toto riziko může být prokázáno zejména na základě logických dedukcí vyplývajících z rozboru pravděpodobnosti a s přihlédnutím k obvyklým praktikám v příslušném obchodním odvětví, jakož i jakýmkoli dalším okolnostem projednávané věci.

3. Řízení o neplatnosti

Podle článků 51 a následujících nařízení č. 40/94 může OHIM projednávat návrhy směřující k prohlášení neplatnosti ochranných známek Společenství, které již byly zapsány. V souvislosti s třemi žalobami v této oblasti přezkoumávanými během sledovaného období vydal Soud dva zrušující rozsudky⁷⁹ a v jednom z nich [rozsudek *La Perla v. OHIM – Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC)*] připomněl, že použití čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 nevyžaduje existenci nebezpečí záměny.

Ve druhém zrušujícím rozsudku [rozsudek *Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano v. OHIM – Biraghi (GRANA BIRAGHI)*] bylo otázkou, zda ochrana, kterou nařízení č. 2081/92⁸⁰ přiznává chráněnému označení původu (dále jen „CHOP“) „grana padano“, odůvodňuje prohlášení neplatnosti ochranné známky GRANA BIRAGHI. Poté, co Soud připomněl, že použitím nařízení č. 40/94 nemůže být dotčena ochrana přiznaná CHOP, rozhodl, že OHIM musí zamítnout zápis nebo prohlásit za neplatnou jakoukoli známku, která přebírá zapsané označení pro výrobky, kterých se zápis netýká, nebo která zneužívá, napodobuje nebo vyvolává domněnku CHOP. Za tímto účelem musí provést podrobný rozbor a ověřit, zda přihlašovaná známka neobsahuje pouze takovou součást CHOP, která je druhové povahy. Toto ověření se musí zakládat na okolnostech právní, hospodářské, technické, historické, kulturní a společenské povahy, na příslušných vnitrostátních právních předpisech a právních předpisech Společenství, jakož i na vnímání daného označení

⁷⁷ Rozsudek Soudu ze dne 6. února 2007, [T-477/04](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-197/07 P).

⁷⁸ Rozsudek Soudu ze dne 10. května 2007, [T-47/06](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-320/07 P).

⁷⁹ Rozsudky Soudu ze dne 16. května 2007, *La Perla v. OHIM – Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC)*, [T-137/05](#), a ze dne 12. září 2007, *Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano v. OHIM – Biraghi (GRANA BIRAGHI)*, [T-291/03](#).

⁸⁰ Nařízení Rady (EHS) č. 2081/92 ze dne 14. července 1992 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin (Úř. věst. L 208, s. 1; Zvl. vyd. 03/13, s. 4).

průměrným spotřebitelem (případně zachyceném průzkumy). V projednávané věci Soud rozhodl, že odvolací senát měl nesprávně za to, že označení „grana“ je druhové povahy a že existence CHOP „grana padano“ nebrání zápisu ochranné známky GRANA BIRAGHI.

4. Formální a procesní otázky

a) Řízení před námitkovým oddělením

Soud rozhodl, že námitky, které se omezují na zmínku, že se zakládají na nebezpečí záměny, jsou v souladu s nezbytnými formálními požadavky, jelikož je tato zmínka dostatečná k tomu, aby OHIM i navrhovatelka věděly, o které důvody se námitky opírají⁸¹. Rovněž upřesnil, že den, kdy OHIM obdrží neúplnou faxovou kopii sdělení o námitce, se vezme v úvahu pro účely dodržení lhůty pro podání námitek v případě, že se ten, kdo námitky podal, z vlastní iniciativy postará o řádné doručení úplné verze uvedeného sdělení OHIM⁸².

Co se týče přezkumu opodstatněnosti námitek, Soud upřesnil, že jej námitkové oddělení musí provést i přesto, že se odůvodnění daného podání omezuje na pouhý údaj „nebezpečí záměny“ a že odůvodnění námitek nemůže být zohledněno, jelikož bylo podáno v jiném jazyce než jazyce námitek. Neuvedení překladu totiž nevede k zamítnutí námitek pro neopodstatněnost. Přezkum však musí zohlednit pouze informace obsažené v přihlášce ochranné známky, v zápisu starší ochranné známky a v té části sdělení o námitce, která je vyhotovena v jazyce námitek⁸³. Krom toho Soud uvedl, že námitkové oddělení není povinno dotčenému účastníku řízení stanovit lhůtu k zajištění nápravy této nesrovnalosti. Uvedené oddělení je tedy oprávněno odmítnout přihlédnout k důkazům, které ten, kdo podal námitky, nepředložil včas ve správném jazyce⁸⁴.

b) Funkční kontinuita

Soud během sledovaného období zrušil tři rozhodnutí odvolacích senátů, v nichž tyto odmítly přihlédnout ke skutečnostem nebo důkazům, které účastníci řízení námitkovému oddělení včas neuvedli, respektive nepředložili⁸⁵. V souladu s nedávnou judikaturou Soudního dvora⁸⁶ Soud rozhodl, že i když je pravdou, že účastník řízení nemá bezpodmínečně

⁸¹ Rozsudek Soudu ze dne 16. ledna 2007, Calavo Growers v. OHIM – Calvo Sanz (Calvo), [T-53/05](#).

⁸² Rozsudek Soudu ze dne 15. května 2007, Black & Decker v. OHIM – Atlas Copco (trojrozměrné znázornění žluto-černého elektrického nářadí a další), [T-239/05](#), [T-240/05](#) až [T-247/05](#), [T-255/05](#), [T-274/05](#) a [T-280/05](#).

⁸³ Rozsudek Calvo, viz poznámka pod čarou 81.

⁸⁴ Rozsudek Soudu ze dne 11. července 2007, Flex Equipos de Descanso v. OHIM – Leggett & Platt (LURA-FLEX), [T-192/04](#).

⁸⁵ Rozsudek Soudu LURA-FLEX, poznámka pod čarou 84 výše; ze dne 4. října 2007, Advance Magazine Publishers v. OHIM – Capela & Irmãos (VOGUE), [T-481/04](#), a ze dne 6. listopadu 2007, SAEME v. OHIM – Racke (REVIAN'S), [T-407/05](#).

⁸⁶ Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, Sb. rozh. s. I-2213.

právo na to, aby byly odvolacím senátem přezkoumány skutečnosti a důkazy, které uvede nebo předloží opožděně, nic to nemění na tom, že s výhradou ustanovení, která stanoví opak, má odvolací senát prostor pro uvážení při rozhodování, zda pro účely rozhodnutí, které má vydat, musí být k uvedeným skutečnostem přihlédnuto, či nikoliv. Proto musí být každé rozhodnutí v tomto směru řádně odůvodněno a musí zhodnotit jednak, zda skutečnosti předložené opožděně mohou být na první pohled skutečně relevantní, pokud jde o výsledek námitek, a jednak, zda stadium řízení, ve kterém dojde k tomuto opožděnému předložení, a okolnosti, které jej provázejí, zohlednění těchto skutečností nebrání. Mimoto v jiné věci⁸⁷ Soud poté, co konstatoval, že použitelná ustanovení odvolacímu senátu neponechávají žádný prostor pro uvážení, potvrdil, že odvolací senát oprávněně odmítl přihlédnout k důkazu o skutečném užívání starší ochranné známky, který účastník řízení, který námitky podal, námitkovému oddělení předložil opožděně.

Pokud jde o povinnost odůvodnění, Soud zdůraznil, že v případě, že odvolací senát potvrdí rozhodnutí námitkového oddělení v plném rozsahu, tvoří toto rozhodnutí, jakož i jeho odůvodnění součást kontextu, v němž odvolací senát přijal své rozhodnutí⁸⁸.

Mimoto Soud poznamenal, že v případě, že odvolací senát považuje relativní důvod pro zamítnutí zápisu uvedený námitkovým oddělením za neopodstatněný, je povinen se vyjádřit k ostatním důvodům případně uplatněným před uvedeným oddělením, i když je toto oddělení zamítlo nebo je nepřezkoumalo⁸⁹.

Soud měl dále za to, že skutečnost, že účastnice, která se domáhá zrušení rozhodnutí odvolacího senátu, jímž bylo vyhověno námitkám proti zápisu přihlašované ochranné známky, před odvolacím senátem nezpochybnila podobnost kolidujících ochranných známek, nemůže mít nikterak za důsledek, že by se OHIM nemusel zabývat otázkou, zda jsou tyto ochranné známky podobné či totožné. Důsledkem takové okolnosti tedy nemůže být ani to, že by uvedená účastnice byla zbavena práva v mezích právního a skutkového rámce sporu před odvolacím senátem zpochybňovat posouzení učiněná tímto posledně uvedeným oddělením k této skutečnosti⁹⁰.

c) Vztah mezi absolutními a relativními důvody pro zamítnutí zápisu

V rozsudku *Ekabe International v. OHIM – Ebro Puleva (OMEGA3)*⁹¹ Soud rozhodl, že v případě, že OHIM v rámci námitkového řízení dospěje k závěru, že dominantní prvek společný oběma ochranným známkám nemá rozlišovací způsobilost, musí znovu otevřít řízení o přezkumu přihlašované známky a shledat, že zápisu uvedené známky brání takový

⁸⁷ Rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2007, *K & L Ruppert Stiftung v. OHIM – Lopes de Almeida Cunha a další (CORPO livre)*, T-86/05.

⁸⁸ Rozsudek Soudu ze dne 21. listopadu 2007, *Wesergold Getränkeindustrie v. OHIM – Lidl Stiftung (VITAL FIT)*, T-111/06.

⁸⁹ Rozsudek VIPS, poznámka pod čarou 76 výše.

⁹⁰ Rozsudek Soudu ze dne 18. října 2007, *AMS v. OHIM – American Medical Systems (AMS Advanced Medical Services)*, T-425/03 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-565/07 P).

⁹¹ Rozsudek Soudu ze dne 18. října 2007, T-28/05.

absolutní důvod pro zamítnutí. V projednávané věci tedy byla žaloba zamítnuta z důvodu, že žalobce neměl žádný právní zájem na zrušení rozhodnutí, kterým se zamítá jeho přihláška k zápisu na základě relativního důvodu pro zamítnutí zápisu, pokud výsledkem tohoto zrušení může být pouze přijetí nového rozhodnutí ze strany OHIM zamítajícího přihlášku k zápisu, tentokrát na základě absolutního důvodu pro zamítnutí zápisu.

d) Možnost omezit seznam výrobků, kterých se přihláška ochranné známky týká

Judikatura, podle které je žalobce oprávněn omezit seznam výrobků, kterých se týká jeho přihláška ochranné známky, pokud toto prohlášení může být vykládáno v tom smyslu, že se již nedomáhá zrušení zamítavého rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká výrobků, které nyní vyloučil⁹², dozнала během sledovaného období vývoje, když Soud dvakrát odmítl zohlednit uplatňovaná omezení seznamu výrobků. Jednak bylo o omezení přihlášky ochranné známky týkající se původně mikrofónů na pouhé „studiové mikrofony a jejich součásti“ rozhodnuto, že toto omezení může změnit předmět sporu, vzhledem k tomu, že by se změnila relevantní veřejnost ve srovnání s relevantní veřejností, kterou vzal v úvahu odvolací senát⁹³. A dále měl Soud za to, že omezení, které nezahrnuje stažení jednoho nebo více výrobků ze seznamu, ale změnu určení všech výrobků uvedených na tomto seznamu, může ovlivnit přezkum ochranné známky Společenství provedený OHIM⁹⁴.

Přístup k dokumentům

Ve třech rozsudcích vyhlášených během roku 2007 týkajících se nařízení č. 1049/2001⁹⁵ Soud upřesnil rozsah některých výjimek ze zásady transparentnosti stanovených uvedeným nařízením na ochranu, zaprvé, veřejného zájmu v rámci mezinárodních vztahů a finanční, monetární nebo hospodářské politiky Společenství, zadruhé, soukromí a osobnosti jednotlivce, zatřetí, soudních řízení, a začtvrté, cílů vyšetřování.

Pokud jde o první z uvedených výjimek, stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) třetí a čtvrté odrážce nařízení č. 1049/2001, rozsudek *WWF European Policy Programme v. Rada* určil, že Rada oprávněně odepřela žalobkyni přístup k interinstitucionální zprávě týkající se otázek v souvislosti s ministerskou konferencí, kterou Světová obchodní organizace pořádala v Cancúnu v září roku 2003. Bylo totiž rozhodnuto, že zpřístupnění uvedené zprávy by přineslo důvodně předvídatelné, a nikoliv čistě hypotetické nebezpečí zásahu do vyjednávacího prostoru Společenství a jeho členských států.

⁹² Rozsudek Soudu ze dne 5. března 2003, *Unilever v. OHIM* (oválná destička), [T-194/01](#), Recueil, s. II-383, bod 13.

⁹³ Rozsudek „Tvar mřížky mikrofónu“, poznámka pod čarou 72 výše.

⁹⁴ Rozsudek Soudu ze dne 20. listopadu 2007, *Tegometall International v. OHIM – Wuppermann* (TEK), [T-458/05](#).

⁹⁵ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331). Rozsudky Soudu ze dne 25. dubna 2007, *WWF European Policy Programme v. Rada*, [T-264/04](#); ze dne 12. září 2007, *API v. Komise*, [T-36/04](#) (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-514/07 P), a ze dne 8. listopadu 2007, *Bavarian Lager v. Komise*, [T-194/04](#).

V rozsudku *Bavarian Lager v. Komise* Soud upřesnil rozsah výjimky z práva na přístup k dokumentům na ochranu soukromí a osobnosti jednotlivce [čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001]. Soud vyjasnil vztah mezi nařízením č. 1049/2001, které má za cíl zajistit nejvyšší možnou transparentnost rozhodovacího procesu veřejných orgánů, a nařízením č. 45/2001⁹⁶, které má za cíl zajistit ochranu soukromí jednotlivců v rámci zpracování osobních údajů. Soud, který měl rozhodnout, zda byla Komise oprávněna nezpřístupnit podniku protokol obsahující jména účastníků schůze, která se konala několik let předtím v rámci řízení o nesplnění povinnosti, uznal, že zpřístupnění uvedených osobních údajů je zajiště „zpracováním údajů“ ve smyslu nařízení č. 45/2001, ale dodal, že je toto zpracování v souladu s právem, neboť je uloženo požadavkem dodržení zákonné povinnosti zpřístupnění stanovené nařízením č. 1049/2001.

Krom toho, jelikož nařízení č. 1049/2001 stanoví, že žadatel o přístup k dokumentu není povinen svou žádost odůvodnit, rozhodl Soud, že prokazování nezbytnosti předání údajů požadovaných podle nařízení č. 45/2001 odpadá. Ochrana osobních údajů nicméně zůstává zaručena, jelikož nařízení č. 1049/2001 umožňuje odepřít přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti dotčeného jednotlivce. Soud poté, co připomněl, že žádný zásadní důvod nedovoluje vyloučit profesní nebo obchodní činnosti z pojmu „soukromí“, rozhodl, že zpřístupnění jmen účastníků schůze pořádané Komisí neohrožuje soukromí dotčených osob, jelikož tyto osoby při této schůzi vyjadřovaly stanovisko entit, které zastupovaly, a nikoliv vlastní stanovisko. Za těchto okolností nevyžadovalo zpřístupnění jmen účastníků předchozí souhlas dotčených osob.

Pokud jde o výjimku ze zásady transparentnosti na ochranu soudních řízení (čl. 4 odst. 2 druhá odrážka nařízení č. 1049/2001), výše uvedený rozsudek *API v. Komise* dále rozvinul judikaturu týkající se práva na přístup k procesním písemnostem, které orgány předkládají soudům Společenství.

Soud, jemuž byla předložena žaloba podaná Association de la presse internationale proti rozhodnutí Komise, kterým jí byl odepřen přístup k některým písemnostem týkajícím se několika věcí, které byly projednávány před Soudním dvorem nebo Soudem, nejprve připomněl, že je Komise povinna konkrétně přezkoumat obsah každého dokumentu, k němuž je požadován přístup. Není tudíž oprávněna mít obecně za to, že veškeré spisy předložené ve věcech, ve kterých byla účastníci řízení, automaticky a ve svém celku spadají pod dotčenou výjimku. Neprovedení přezkumu obsahu požadovaných dokumentů je totiž přípustné pouze v případě, že je zjevné, že se uplatněná výjimka použije na veškerý jejich obsah. V tomto ohledu Soud poznamenal, že jelikož musí Komise sama hájit své stanovisko nezávisle na jakémkoli vnějším vlivu, může až do okamžiku jednání odepřít zpřístupnění svých spisů, aniž by předtím musela provést konkrétní posouzení obsahu spisů. Naproti tomu po skončení jednání je Komise povinna provést konkrétní posouzení každého vyžádaného dokumentu.

⁹⁶ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102).

Pokud jde o odepření přístupu ke spisům účastníka řízení ve věci, která již byla ukončena, měl Soud za to, že výjimka týkající se ochrany soudních řízení nemůže být účinně uplatněna v rozsahu, v němž obsah spisů již mohl být uveden ve zprávě k jednání, o níž se diskutovalo na veřejném jednání a která byla převzata do rozsudku.

Mimoto se Soud rovněž vyjádřil k rozsahu výjimky ze zásady transparentnosti na ochranu cílů vyšetřování (čl. 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001) a rozhodl, že tato výjimka Komisi neopravňuje k tomu, aby veřejnosti odpírala přístup k dokumentům týkajícím se řízení o nesplnění povinnosti až do okamžiku, kdy dotyčný členský stát vyhoví rozsudku, kterým bylo na jeho straně zjištěno porušení práva Společenství.

Další upřesnění této výjimky přinesl výše uvedený rozsudek *Bavarian Lager v. Komise*. Soud konstatoval, že jakkoli potřeba chránit anonymitu osob, které předkládají Komisi informace týkající se případných porušení práva Společenství, představuje legitimní cíl, který může odůvodnit celkové nebo i částečné odepření přístupu k některým dokumentům, není Komisi oprávněna *in abstracto* rozhodnout o tom, že zpřístupnění požadovaných dokumentů by mohlo zasáhnout do jejího vyšetřování. Musí naopak prokázat, že by zpřístupněním dokumentu požadovaného několik let po skončení řízení o nesplnění povinnosti, v jehož rámci byl vypracován, byl konkrétně a skutečně ohrožen cíl vyšetřování.

Společná zemědělská politika

Soud rozsudkem *Maďarsko v. Komise*⁹⁷, vydaným ve zrychleném řízení, zrušil nařízení Komise č. 1572/2006⁹⁸, zavádějící nový požadavek jakosti, tedy požadavek měrné hmotnosti, který musí být splněn kukuřicí, aby se na ni vztahovala podpora příslušných vnitrostátních agentur, které za stanovenou cenu nakoupí kukuřici sklizenou ve Společenství, která jim je nabízena, za předpokladu, že nabídky odpovídají stanoveným podmínkám, zejména pokud jde o jakost a množství. Zavedení požadavku měrné hmotnosti bylo podle nařízení odůvodněno zohledněním nové situace režimu intervence, která souvisí zejména s dlouhodobým skladováním některých obilovin a jeho vlivem na jakost produktů.

Soud zaprvé poznamenává, že zavedením nového požadavku týkajícího se měrné hmotnosti kukuřice dvanáct dní před tím, než se nařízení stalo použitelným, tedy v době, kdy producenti již zaseli a nemohli již ovlivnit měrnou hmotnost sklizně, měla napadená ustanovení dopady na investice dotyčných producentů v rozsahu, v němž zásadně změnila podmínky intervence pro kukuřici. Vzhledem k tomu, že zavedení nového požadavku měrné hmotnosti nebylo dotyčným zemědělcům oznámeno včas, Komise porušila jejich legitimní očekávání.

⁹⁷ Rozsudek Soudu ze dne 15. listopadu 2007, [T-310/06](#).

⁹⁸ Nařízení Komise (ES) č. 1572/2006 ze dne 18. října 2006, kterým se mění nařízení (ES) č. 824/2000, kterým se stanoví postupy pro přejímání obilovin intervenčními agenturami a metody analýzy pro určování jakosti obilovin (Úř. věst. L 290, s. 29).

Soud krom toho zadruhé poznamenává, že podle samotného znění uvedeného nařízení bylo zpřísnění již existujících požadavků na jakost odůvodněno nutností zajistit, aby intervenční produkty byly odolnější vůči znehodnocení a při pozdějším použití. Stejně nařízení naopak jasně a výslovně neupřesňuje, v jakém rozsahu se zavedení požadavku měrné jakosti rovněž týká zpřísnění požadavků na jakost kukuřice. Vzhledem k tomu, že Soud poznamenává, že argument Komise, podle kterého je údajně měrná hmotnost rozhodná pro určení jakosti kukuřice v rozsahu, ve kterém má vliv na nutriční hodnotu kukuřice, nejenže není podepřen žádným důkazem, ale navíc je v rozporu s poznatky, které mu sama Komise dala k dispozici, a vzhledem k tomu, že připomíná, že mu nepřísluší, aby zajišťoval důkazy namísto účastníků řízení, může pouze konstatovat existenci zjevně nesprávného posouzení.

II. Soudní agenda v oblasti náhrady škody

Příslušnost Soudu

Soud tento rok vydal tři usnesení⁹⁹ upřesňující rozsah jeho pravomoci v rámci soudní agendy v oblasti náhrady škody.

Okolnost, že článek 235 ES ve spojení v článku 288 ES přiznává výlučnou příslušnost soudu Společenství pro rozhodování o žalobách na náhradu škody přičitatelné Společenství, nemůže pouze na základě toho, že tvrzené pochybení je přičitatelné orgánům Společenství, zprostit soud Společenství povinnosti ověřit skutečnou povahu žaloby, která je mu předložena. V usnesení *Sinara Handel v. Rada a Komise* měl Soud za to, že není příslušný pro rozhodování o žalobě na náhradu ušlého zisku odpovídajícího částce antidumpingového cla bez daně, zaplacené v dotčeném období. Na tuto škodu je ve skutečnosti nutno pohlížet tak, že vyplývá výlučně ze zaplacení částky dlužné na uloženém antidumpingovém clu, takže žaloba v konečném důsledku představuje žádost o vrácení uvedeného cla. Je však pouze v působnosti vnitrostátních soudů, aby rozhodly o takové žalobě.

Věc, ve které bylo vydáno usnesení *Document Security Systems v. ECB*, vedla Soud k upřesnění jeho pravomoci rozhodnout o odpovědnosti Společenství v případě, ve kterém namítané protiprávní jednání spočívá v porušení vnitrostátního právního pravidla.

Žalobkyně o sobě tvrdila, že je držitelem evropského patentu, platného v devíti členských státech, týkajícího se ochranných prvků proti padělání bankovek, a měla za to, že Evropská centrální banka (dále jen „ECB“) zasáhla do práv přiznaných tímto patentem. Žalobkyně navrhovala, aby Soud rozhodl, že ECB porušila práva přiznaná patentem, a uložil jí náhradu škody způsobené porušením uvedených práv. Soud uvedl, že podle Úmluvy o udělování evropských patentů má jednak evropský patent v každém státě stejný právní účinek jako národní patent, a jednak každé porušení evropského patentu je posuzováno v souladu

⁹⁹ Usnesení Soudu ze dne 5. února 2007, *Sinara Handel v. Rada a Komise*, T-91/05; výše uvedené usnesení *Commune de Champagne a další v. Rada a Komise*, a usnesení Soudu ze dne 5. září 2007, *Document Security Systems v. BCE*, T-295/05.

s vnitrostátními právními předpisy. Vyvozuje z toho, že žaloba žalobkyně vytýká ECB, že porušila devět národních patentů, což nespadá do pravomoci soudů Společenství, ale do pravomoci vnitrostátních orgánů.

I když návrhová žádání na náhradu škody jistě spadají do pravomoci Soudu, návrh je nicméně zamítnut jako postrádající jakýkoli právní základ, neboť dotčené porušení patentu nebylo zjištěno vnitrostátními soudy. Soud dodává, že promlčecí lhůta žaloby proti Společenství nemůže začít plynout dříve, než žalobkyně dosáhne u příslušných vnitrostátních soudů určení toho, že došlo k porušení patentu.

Nakonec Soud v rámci věci, ve které bylo vydáno výše uvedené usnesení *Commune de Champagne a další v. Rada a Komise*, zdůrazňuje, že údajně škodlivé účinky, které mezinárodní dohoda mezi Společenstvím a Švýcarskou konfederací vyvolává na území Švýcarska vůči žalobcům, vycházejí pouze z okolnosti, že Švýcarská konfederace tím, že svrchovaně rozhodla o ratifikaci uvedené dohody, souhlasila s tím, aby byla touto dohodou vázána, a zavázala se, že přijme vhodná opatření k plnění závazků z ní vyplývajících. Z toho vyplývá, že případná škoda, která žalobcům může vzniknout na území Švýcarska z důvodu opatření přijatých švýcarskými orgány při plnění dohody, nemůže být považována za přičitatelnou Společenství, takže Soudu nepřísluší rozhodovat o žalobě směřující k získání její náhrady.

Hmotněprávní podmínky

Podle ustálené judikatury je v oblasti odpovědnosti Společenství za škody způsobené jednotlivcům porušením práva Společenství přičitatelným orgánu nebo instituci Společenství přiznáno právo na náhradu škody v případě, že jsou splněny tři podmínky, a sice že porušená právní norma přiznává práva jednotlivcům, že porušení je dostatečně závažné a že existuje přímá příčinná souvislost mezi porušením povinnosti původcem úkonu a škodou způsobenou poškozeným¹⁰⁰.

1. Pojem „právní norma přiznávající práva jednotlivcům“

Soud v rozsudku *Cytimo v. Komise*¹⁰¹ rozhodl, že u příležitosti jednání směřujících k uzavření smlouvy mezi veřejným orgánem Společenství a uchazečem v rámci zadávání veřejných zakázek jsou dodrženy zásady dobré víry a zákaz zneužití práva právními normami přiznávajícími práva jednotlivcům. Krom toho, i když z čl. 101 prvního pododstavce nařízení č. 1605/2002¹⁰² vyplývá, že zadavatel má širokou posuzovací pravomoc, aby upustil od uzavření smlouvy, a přerušil v důsledku toho smluvní jednání, Komise nicméně dostatečně závažně porušila zásadu dobré víry a zneužila práva upustit od zadání veřejné zakázky, které

¹⁰⁰ Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. března 1996, *Brasserie du pêcheur a Factortame*, C-46/93 a C-48/93, Recueil, s. I-1029.

¹⁰¹ Rozsudek Soudu ze dne 8. května 2007, [T-271/04](#).

¹⁰² Nařízení Rady (ES, EURATOM) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74).

jí přiznává toto nařízení, když během období dvou měsíců pokračovala ve smluvním jednání, o kterém věděla, že bude bezvýsledné. Soud měl za to, že Komise tím, že bezprostředně žalobkyni neupozornila na své rozhodnutí upustit od zadání zakázky, způsobila, že žalobkyně ztratila vážnou možnost pronajmout během dvou měsíců budovu třetí osobě.

Co se týče právních norem porušených Komisí v rámci hospodářských analýz, které uskutečňuje za účelem kontroly spojování podniků, Soud v rozsudku *Schneider Electric v. Komise*¹⁰³ rozhodl, že i když některé zásady a normy, se kterými musí být analýza hospodářské soutěže v souladu, mají skutečně povahu norem určených k tomu, aby přiznávaly práva jednotlivcům, takovou povahu nelze bez dalšího přiznat všem normám, které musí Komise dodržet při svých hospodářských posouzeních. Soud však v projednávaném případě nerozhodl o povaze normy, jejíž porušení bylo namítáno, neboť pouze konstatoval, že toto porušení samo o sobě nemohlo být příčinou údajně utrpěné újmy.

Co se týče porušení práva na obhajobu v rozsahu, ve kterém Komise v oznámení námitek žalobkyni nesdělila, že nepředloží-li některá nápravná opatření, nebude moci získat rozhodnutí, kterým se spojení prohlašuje za slučitelné se společným trhem, Soud připomněl podstatnou úlohu oznámení námitek a měl za to, že je třeba zohlednit jak význam finančních a průmyslových zájmů, které jsou ve hře při spojení s významem pro celé Společenství, tak značný dosah kontrolních pravomocí, jimiž Komise disponuje při regulaci hospodářské soutěže. Vyvodil z toho, že žalobkyně se dovolávala porušení normy, která přiznává práva jednotlivcům.

Naopak v rozsudku *Fédération des industries condimentaires de France a další v. Komise*¹⁰⁴ měl Soud za to, že články 211 ES a 133 ES, jako právní normy přiznávající pravomoc, jsou institucionální povahy, a nepředstavují tedy právní normy přiznávající práva jednotlivcům.

2. Dostatečně závažné porušení

Pojem „dostatečně závažné porušení“ právní normy přiznávající práva jednotlivcům byl dále upřesněn v oblasti kontroly spojování podniků v rámci věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek *Schneider Electric v. Komise*.

Vzhledem k tomu, že Soud v prvním rozsudku¹⁰⁵ zrušil rozhodnutí Komise prohlašující spojení Schneider a Legrand za neslučitelné se společným trhem, Schneider podala žalobu na náhradu škody za účelem získání náhrady újmy utrpěné z důvodu protiprávnosti, kterými bylo uvedené rozhodnutí stíženo.

Soud připouští, že by vůči Komisi mohlo dojít k inhibitivnímu účinku, v rozporu s obecným zájmem Společenství, pokud by byl pojem „dostatečně závažné porušení práva Společenství“ chápán tak, že zahrnuje všechna pochybení a protiprávní jednání, která, i když vykazují určitý

¹⁰³ Rozsudek soudu ze dne 11. července 2007, T-351/03.

¹⁰⁴ Rozsudek Soudu ze dne 11. července 2007, T-90/03.

¹⁰⁵ Rozsudek Soudu ze dne 22. října 2002, *Schneider Electric v. Komise*, T-310/01, Recueil, s. II-4071.

stupeň závažnosti, nejsou svou povahou nebo rozsahem cizí běžnému jednání orgánu, jenž je pověřen dohledem nad používáním pravidel hospodářské soutěže, která jsou složitá a podléhají významnému prostoru pro výklad. Soud po zvážení proti sobě stojících zájmů uvádí, že nesplnění právní povinnosti, které může být vysvětleno objektivně zvýšenými nároky kladenými na orgán a jeho zaměstnance, tedy nemůže zakládat dostatečně závažné porušení práva Společenství. Takovým porušením naproti tomu může být jednání, které se projevívá aktem, který je zjevně v rozporu s právními normami a vážně poškozuje zájmy třetích osob, a které nemůže být ani odůvodněno, ani vysvětleno zvláštními nároky, kterým objektivně podléhá služba v rámci běžného fungování.

Co se týče nedostatků hospodářské analýzy, Soud zdůrazňuje, že je třeba zohlednit, že taková analýza s sebou obecně nese jak z hlediska skutkových zjištění, tak z hlediska sledu úvah, z nichž vycházela, komplexní intelektuální formulace, které mohou vykazovat určité nedostatky, s ohledem na lhůty, kterým orgán podléhá. Závažnost nedostatečné dokumentace nebo logičnosti nemusí tedy vždy představovat okolnost postačující ke vzniku odpovědnosti Společenství.

Co se týče porušení práva na obhajobu, Soud uvádí, že skutečnost, že Komise opomenula v oznámení námitek zmínku, která je podstatná ve svých důsledcích a pro výrok rozhodnutí o neslučitelnosti, je zjevným a závažným porušením. Toto porušení práva na obhajobu přitom není ani odůvodněno, ani vysvětleno zvláštními nároky, kterým objektivně podléhají služby Komise.

3. Příčinná souvislost a přispění k vlastní škodě

Soud ve výše uvedeném rozsudku *Schneider Electric v. Komise* upřesnil, že metoda analýzy příčinné souvislosti musí provést srovnání mezi situací způsobenou zaviněným jednáním pro dotčenou třetí osobu a situací, která by pro ni vyplynula z chování orgánu dodržujícího právní normy. V případě, ve kterém je protiprávní okolnost součástí rozhodnutí, jehož účinkem je zamítnutí povolení, nelze mít za to, že v případě neexistence zjištěné vady by žadatel nezbytně uvedené povolení získal.

Soud v projednávaném případě podotýká, že ačkoliv žalobkyně nemá nárok na uznání slučitelnosti spojení, mohla mít jistě vážnou naději na dosažení příznivého rozhodnutí, neboť nemůže být vyloučeno, že by žalobkyně prostřednictvím návrhů na zrušení investic mohla Komisi donutit k tomu, aby konstatovala slučitelnost spojení se společným trhem, jelikož v opačném případě by došlo k nesprávnému posouzení. Soud má však za to, že posouzení změn hospodářských parametrů, které by nezbytně doprovázely případné rozhodnutí o slučitelnosti, je příliš nejisté, aby mohlo být předmětem užitečného srovnání se situací vyplývající z rozhodnutí o neslučitelnosti. Naplnění této naděje je tedy spojeno s příliš nahodilými parametry, než aby mohlo být předmětem přesvědčivé kvantifikace, takže neexistuje dostatečně úzká příčinná souvislost mezi protiprávností, již se Komise dopustila, a odnětím možnosti dosáhnout případného rozhodnutí o slučitelnosti spojení.

Soud měl naopak za to, že taková příčinná souvislost existuje mezi protiprávním jednáním a dvěma druhy škody. První odpovídá nákladům vynaloženým podnikem na účast na znovuzahájeném řízení o kontrole spojení po vydání zrušujícího rozsudku. Druhý odpovídá

snížení kupní ceny, které musela žalobkyně poskytnout nabyvateli aktiv společnosti Legrand, aby dosáhla odkladu prodeje k takovému dni, aby se soudní řízení právě probíhající před soudem Společenství nestala bezpředmětnými před ukončením řízení. Soud ohledně posledně uvedeného aspektu zdůrazňuje, že právě z důvodu existence dvou protiprávností v rozhodnutí o neslučitelnosti, které se žalobkyni mohly jevit jako zjevné, byla žalobkyně při legitimní snaze získat legální rozhodnutí o slučitelnosti spojení nucena odložit skutečné provedení prodeje Legrand a poskytnout nabyvateli snížení kupní ceny vzhledem k ceně, kterou by získala v případě pevně stanoveného prodeje, ke kterému by došlo v případě neexistence rozhodnutí o neslučitelnosti, jevícího se již od počátku jako stížené dvěma zjevnými protiprávnostmi.

Tento rozsudek nakonec ilustruje dopad jednání žalobce na určení odškodnitelné újmy v souladu s judikaturou, podle které jestliže žalobce přispěl ke vzniku vlastní škody, nemůže požadovat náhradu části uvedené újmy, za kterou je odpovědný¹⁰⁶. Vzhledem k tomu, že Soud na tomto základě konstatoval, že s ohledem na rozsah uskutečněné fúze a významné posílení hospodářské síly ve prospěch obou jediných dominantních subjektů přítomných na relevantním trhu, k němuž fúze vedla, žalobkyně nemohla nevědět, že uskutečněné spojení přinejmenším může vytvořit nebo posílit dominantní postavení na podstatné části společného trhu a že z tohoto důvodu bude Komisí zakázáno, uložil Komisi, aby nahradila pouze dvě třetiny škody utrpěné žalobkyní z důvodu snížení kupní ceny Legrand.

III. Kasační opravné prostředky

Vzhledem k tomu, že Soud pro veřejnou službu zahájil svou soudní činnost dne 12. prosince 2005, bylo k Soudu až do současné doby podáno 37 kasačních opravných prostředků, z nichž 27 bylo podáno v roce 2007. Během tohoto roku bylo sedm z těchto věcí ukončeno¹⁰⁷, z nichž jedna rozsudkem, kterým bylo zrušeno napadené rozhodnutí.

Soud v tomto rozsudku, vydaném ve věci *Parlament v. Eistrup*, zrušil usnesení¹⁰⁸, kterým Soud pro veřejnou službu zamítl námitku nepřipustnosti vznesenou Parlamentem z důvodu, že žaloba, namísto aby byla advokátem žalobce podepsána vlastnoručně, byla opatřena pouze razítkem vyobrazujícím podpis uvedeného advokáta. Soud rozhodl, že za současného stavu soudního procesního práva Společenství je podpis vlastnoručně připojený advokátem k prvopisu žaloby jediným prostředkem, jak se ujistit, že odpovědnost za předložení a obsah uvedeného podání nese osoba oprávněná k zastupování žalobce před soudy Společenství¹⁰⁹.

¹⁰⁶ Rozsudek Soudního dvora ze dne 7. listopadu 1985, *Adams v. Komise*, 145/83, Recueil, s. 3539.

¹⁰⁷ Rozsudky Soudu ze dne 23. května 2007, *Parlament v. Eistrup*, T-223/06 P; ze dne 5. července 2007, *Sanchez Ferriz v. Komise*, T-247/06 P, a ze dne 12. září 2007, *Komise v. Chatziioannidou*, T-20/07 P; usnesení Soudu ze dne 12. června 2007, *Komise v. André*, T-69/07 P; ze dne 9. července 2007, *De Smedt v. Komise*, T-415/06 P; ze dne 12. července 2007, *Beau v. Komise*, T-252/06 P, a ze dne 14. prosince 2007, *Nijs v. Účetní dvůr*, T-311/07 P.

¹⁰⁸ Usnesení Soudu pro veřejnou službu ze dne 13. července 2006, *Eistrup v. Parlament*, F-102/05.

¹⁰⁹ Ohledně této otázky viz rovněž usnesení Soudu ze dne 17. ledna 2007, *Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret a Akar v. Komise*, T-129/06.

IV. Návrhy na předběžná opatření

Tento rok bylo Soudu předloženo 34 návrhů na předběžná opatření, což představuje podstatné zvýšení oproti počtu těchto návrhů (25) podaných v roce 2006. V roce 2007 rozhodl soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních 41 věcí, oproti 24 v roce 2006. Čtyřikrát návrhům na předběžná opatření vyhověl, a to v usneseních *IMS v. Komise, Du Pont de Nemours (France) a další v. Komise, Francie v. Komise a Donnici v. Parlament*¹¹⁰.

Ve výše uvedené věci *IMS v. Komise* žalobkyně navrhovala odklad provádění příznivého stanoviska, které Komise vydala k meziministerské vyhlášce, kterou jí francouzské orgány oznámily v souladu se směrnicí 98/37¹¹¹ a která zakazovala používání některých strojních zařízení.

Předseda připustil existenci *fumus boni juris*, a zejména uvedl, že jelikož francouzská vyhláška byla zrušena Conseil d'État a žádné jiné opatření nebylo příslušnými orgány za tímto účelem přijato, strojní zařízení vyrobená žalobkyní musejí být *prima facie* považována za zařízení, která vyhovují ustanovením směrnice 98/37. Co se týče naléhavosti, předseda Soudu měl za to, že provedení napadeného stanoviska mohlo ohrozit existenci žalobkyně, malého podniku silně zadluženého u bank, jehož výroba byla omezená a specializovaná. Zdůraznil, že naléhavost musí být uznána tím spíše, že *fumus boni juris* se jeví jako zvláště závažný. Předseda měl při vážení jednotlivých proti sobě stojících zájmů za to, že jelikož Komisi trvalo více než pět let, než stanovisko přijala, odklad jeho provádění neohrožuje zajištění ochrany zdraví a bezpečnosti pracovníků.

Předmětem výše uvedené věci *Donnici v. Parlament* byl návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí Parlamentu, kterým se prohlašuje mandát evropského poslance B. Donniciho za neplatný ve prospěch A. Occhetta, a to v rozporu s rozhodnutím Consiglio di Stato, který v poslední instanci mandát B. Donniciho potvrdil.

Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních připustil existenci *fumus boni juris*, neboť argumentace žalobce o chybějící pravomoci Parlamentu přijmout napadené rozhodnutí je závažná a nelze ji odmítnout bez hlubšího přezkumu, který může provést jedině soud rozhodující ve věci samé. Co se týče naléhavosti, soudci příslušnému pro rozhodování o předběžných opatřeních se jevílo, že v případě, že by soud rozhodující ve věci samé napadený akt zrušil, byla by újma žalobce za předpokladu nepřiznání odkladu vykonatelnosti dotyčného aktu nenapravitelná, neboť je mu znemožněn další výkon jeho

¹¹⁰ Usnesení předsedy Soudu ze dne 7. června 2007, *IMS v. Komise*, T-346/06 R, a ze dne 19. července 2007, *Du Pont de Nemours (France) a další v. Komise*, T-31/07 R; usnesení soudce rozhodujícího o předběžných opatřeních ze dne 28. září 2007, *Francie v. Komise*, T-257/07 R, a ze dne 15. listopadu 2007, *Donnici v. Parlament*, T-215/07 R [probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-512/07 P (R)]. Je třeba dodat, že předseda usnesením ze dne 24. ledna 2007, *Scott v. Komise* (T-366/00 R), vyhověl *inaudita altera parte* návrhu na odklad vykonatelnosti rozhodnutí, kterým se nařizuje navrácení státní podpory, předtím, než usnesením ze dne 30. března 2007 konstatoval, že již není namístě v této věci rozhodnout, neboť Soud dne 29. března 2007 zrušil rozhodnutí napadené ve věci v hlavním řízení.

¹¹¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/37/ES ze dne 22. června 1998 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se strojních zařízení (Úř. věst. L 207, s. 1; Zvl. vyd. 13/20, s. 349).

mandátu poslance Evropského parlamentu. Co se týče vážení zájmů, bylo potřebné zohlednit i zájem A. Occhetta na výkonu napadeného rozhodnutí, které pro něj znamená zachování mandátu. V takovém případě rovnosti zájmů žalobce a A. Occhetta měl soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních za určující jednak zájem Italské republiky na tom, aby Parlament respektoval její volební předpisy, a jednak závažnost žalobních důvodů uvedených pro prokázání *fumus boni juris*. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních tedy vyhověl návrhu na odklad vykonatelnosti.

Komise s ohledem na vývoj vědeckých poznatků v dané oblasti pozměnila právní úpravu Společenství týkající se přenosných spongiformních encefalopatií (PSE), když v roce 2007 přijala ustanovení zmírňující platná veterinární opatření. Žalobkyně ve věci *Francie v. Komise* navrhovala odklad provádění těchto ustanovení z důvodu, že porušují zásadu obezřetnosti.

Co se týče podmínky týkající se *fumus boni juris*, soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních měl za to, že byla splněna v rozsahu, ve kterém přetrvává skutečná vědecká nejistota, pokud jde o spolehlivost testů stanovených novými ustanoveními. Podmínka týkající se naléhavosti byla rovněž považována za splněnou v rozsahu, ve kterém mohla zpochybněná ustanovení zvýšit riziko dodávání masa a produktů pocházejících ze zvířat nakažených PSE k lidské spotřebě. Co se týče vážení dotčených zájmů, soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních připomenul, že požadavky spojené s ochranou veřejného zdraví musí mít přednost před hospodářskými důvody, a nařídil tedy navrhovaný odklad provádění.

Ve výše uvedeném usnesení *Du Pont de Nemours (France) a další v. Komise*, týkajícím se kontroly přípravků na ochranu rostlin na základě směrnice 91/414¹¹², předseda rozhodl ohledně pěti návrhů na odklad provádění rozhodnutí, kterými Komise omezila nebo snížila povolení uvádět na trh Společenství některé výrobky. Vyhověl návrhu na předběžné opatření týkajícímu se omezení používání flusilazolu.

Co se týče *fumus boni juris*, bylo rozhodnuto, že důvody návrhu vycházející z porušení směrnice 91/414 a z porušení zásady obezřetnosti nebyly *prima facie* neopodstatněné. Podmínka týkající se naléhavosti byla rovněž považována za splněnou. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních měl sice za to, že existuje vážné nebezpečí nevratné ztráty podílů na trhu, která jistě může být předmětem následného finančního vyrovnání, nicméně usoudil, že za okolností projednávaného případu nemůže vážnost újmy spočívat pouze na účetní hodnotě podniku, jímž byly podíly na trhu dosaženy, a na ztrátě takové hodnoty pro celou skupinu podniků, ale musí zohlednit skutečnost, že navrhovatelky působí na trhu již více než 20 let a mají povolení k uvádění přípravků na ochranu rostlin na bázi flusilazolu na trh pro četná použití v několika členských státech a že jejich výrobky mají dobrou obchodní pověst, která by mohla být zákazem flusilazolu značně narušena. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních poměřil jednotlivé dotčené zájmy s ohledem zejména na skutečnost, že se navrhovatelky domáhají pouze zachování situace, která existuje již mnoho let, a na zájem zemědělců mít k dispozici jediný účinný přípravek proti některým nemocem, a návrhu na odklad provádění vyhověl.

¹¹² Směrnice Rady 91/414/EHS ze dne 15. července 1991 o uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh (Úř. věst. L 230, s. 1; Zvl. vyd. 03/11, s. 332).

Naopak v usneseních *Cheminova a další v. Komise*¹¹³, *FMC Chemical a další v. Komise*¹¹⁴ a *Dow AgroSciences a další v. Komise*¹¹⁵ byly čtyři návrhy na odklad provádění rozhodnutí, kterými se zakazuje uvádění některých látek na trh, zamítnuty pro nedostatek naléhavosti z důvodu, že újma, která z těchto rozhodnutí může navrhovatelkám vzniknout, není dostatečně závažná, neboť představuje méně než 1 % jejich obratu. Předseda v tomto ohledu dodal, že toto procento je ve skutečnosti ještě nižší, neboť není namístě zohlednit újmu uváděnou těmi účastníky řízení o předběžném opatření, u nichž je zjevně nepřipustné, aby podali žalobu na neplatnost v hlavním řízení, neboť nejsou napadeným rozhodnutím osobně dotčeni, tedy podniky uvádějícími přípravek na trh.

¹¹³ Usnesení předsedy Soudu ze dne 4. prosince 2007, [T-326/07 R](#).

¹¹⁴ Usnesení předsedy Soudu ze dne 11. prosince 2007, [T-349/07 R](#) a [T-350/07 R](#).

¹¹⁵ Usnesení předsedy Soudu ze dne 17. prosince 2007, [T-367/07 R](#).

